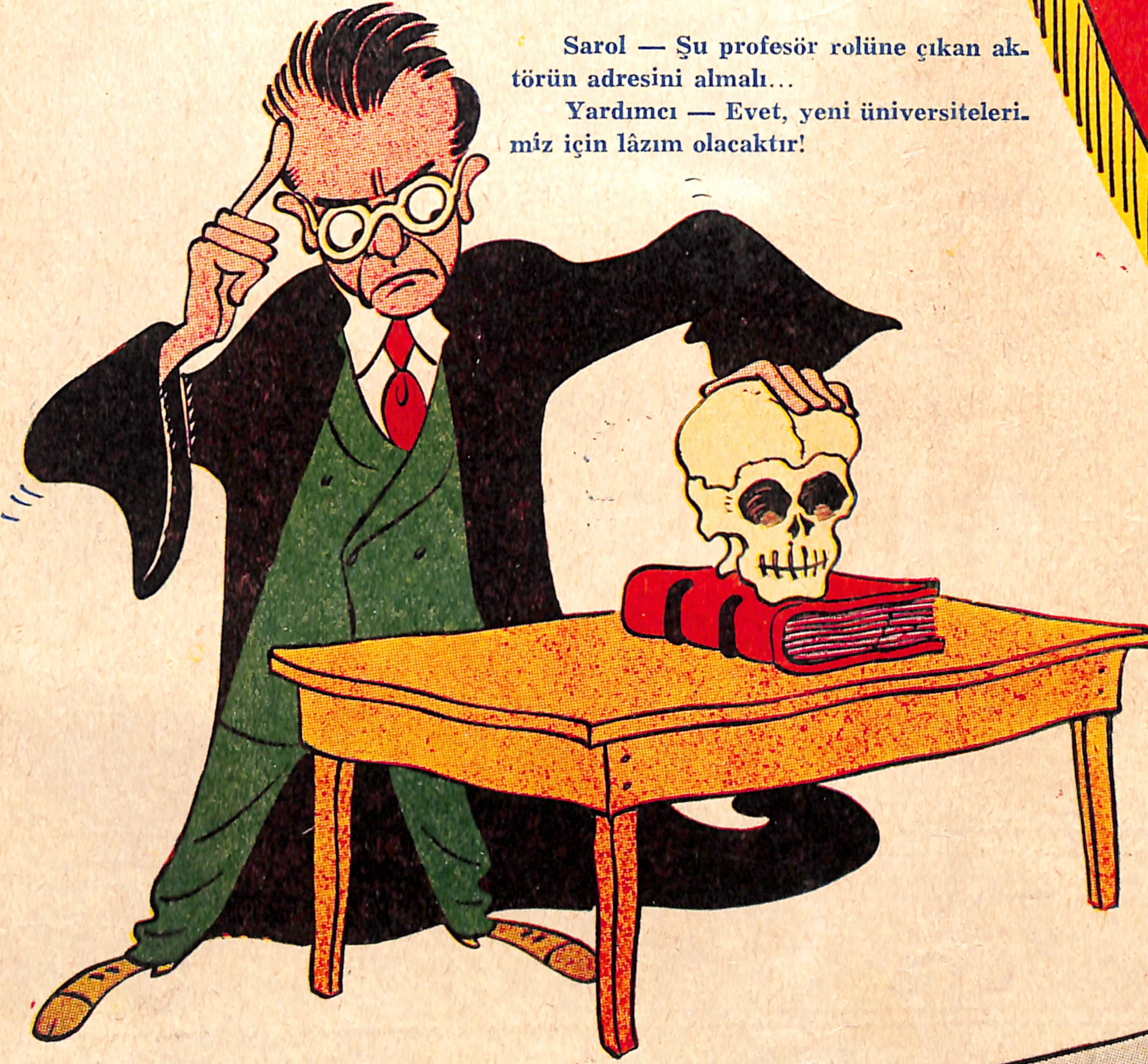
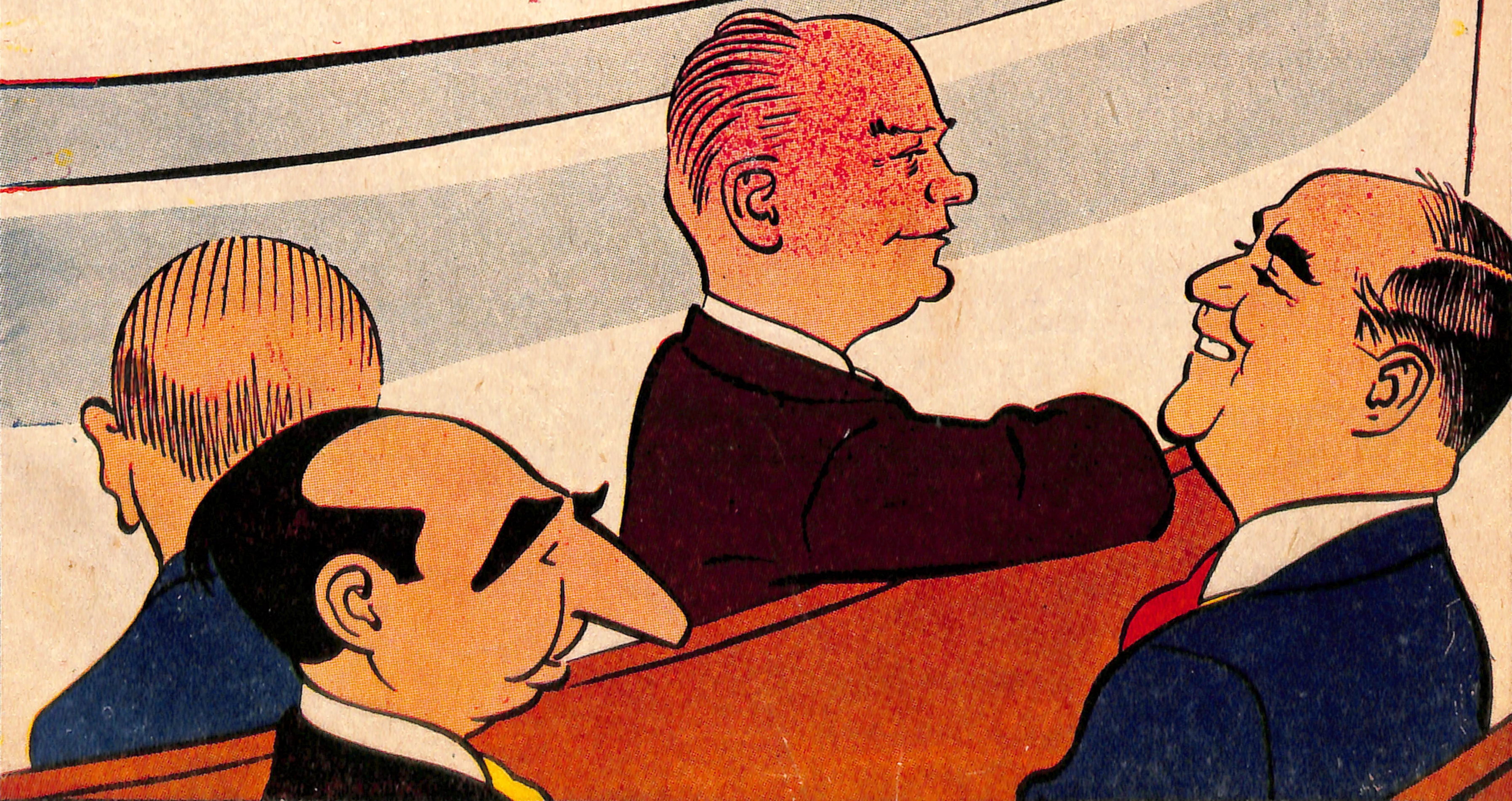
Akbaba

Sarol — Şu profesör rolüne çıkan aktörün adresini almalı...

Yardımcı — Evet, yeni üniversitelerimiz için lâzım olacaktır!

Ömer Seyfettin
Refik Halid
Ercüment Ekrem
Aka Gündüz
İbrahim Alâeddin
Fazıl Ahmet
Hüseyin Suat
Reşat Nuri
Mehmet Rauf
Osman Cemal
Ahmet Rasim
Peyami Safa
Hüseyin Rahmi
Burhan Felek
Bülent Oran
F. Celâlettin
Adnan Veli
Hakkı Suha
Aziz Nesin
Hikmet Feridun
Selâmi İzzet
Mahmut Yesari
Yusuf Ziya
Orhan Seyfi

24 Mizah üstadının en güzel
84 hikâyesi

Cilt 2 çıktı ★ Fiatı 1 lira ★ Adres:
AKBABA yayınları, İstanbul

Mizah Hikâyeleri ANTOLOJİSİ

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

İLÂNCILIK - NİK

BAŞINIZA KONAN DEVLET KUŞU

Size Taklit İnci'den taç, küpeler, kolyeler ve bilezikler getirmelidir

Evlilik gibi mutlu bir günde saadetinizi, üstü TAKLİT İNCİ'lerle süslü bir yorgan tamamlar.

GÜNÜN DEĞİL, SENENİN DEĞİL, ASRIN MODASI:

TAKLİT İNCİ

TAKLİT İNCİLERİ en ucuz fiata ve
TAKLİT İNCİLERİ en ucuz fiata ve kolaylıkla temin edebileceğiniz yegâne yer
ŞENYÜZ MÜESSESESİ'dir.
Daha fazla bilgi edinmek için
PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ

Ş. ŞENYÜZ müessesesi: Meşrutiyet Cad. No: 109/6
Telefon: 45873 Tepebaşı - İstanbul

SAYI: 163 C.; 6 28 NİSAN 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Allah Selâmet Versin!

Gazetede bir havadis:

«Geçen hafta şehrimizde bir kaç gün geçirmek üzere gelenler arasında...»

Durun, şu bulmacayı beraber çözmeğe çalışalım: Kim olsa gerek bu turist?..

Herhalde meşhur, dünyaca meşhur birisi olacak: Meselâ bir İngiliz romancısı... Bir Fransız şairi... Bir Alman piyanisti.. Bir İtalyan yıldızı... Bir Atom âlimi...

Hayır, bilemediniz, hiç biri değil... Eski Mısır kralı da değil... Ali Han da değil... Hürriyeti seçen bir demirperde diplomatı da değil!

E, kim mi?.. Bir vatandaş!.. Ama, Salamon, Yani, Agop isminde bir vatandaş da değil!.. Dili dilime, dini dinime uygun bir vatandaş!.. İsmiyle, cismile bır Türk: Ali İpar!

Bakınız, sosyete haberleri yetiştiren bir gazete bu müjdeyi nasıl veriyor:

«Geçen hafta, şehrimizde bir kaç gün geçirmek üzere gelenler arasında, Ali İpar ve eşi sinema yıldızı Virginia da vardı. Bu sevimli karı koca, aile ve dostları arasında bir hafta geçirdikten sonra, uçup, tekrar sinema diyarına döndüler.»

Geliniz vatandaşlar, geliniz İstanbullu hemşehrilerim, geliniz ey çatılarına Karacaahmedin gölgeleri vuran Üsküdarlılar!.. Geliniz ey Boğaz kıyılarında ığrıp çeken balıkçılar!.. Geliniz ey Kazlıçeşmede âvare âvare dolaşan çıkrıkları durmuş işçiler!.. Geliniz ey Kandilli lisesinin kızları!.. Geliniz ey Üniversitenin Küllükte güneşlenen delikanlıları!.. Geliniz ey karaborsada maç bileti arayan çocuklar!.. Geliniz, hep birden, hep bir ağızdan, aramızda bir hafta geçirmeğe, bu ışıksız, bu bakımsız, bu neşesiz şehirde, bu eğlencesi kıt topraklar üstünde tam yedi gün yedi gece aramızda oturmağa, aramızda teneffüs etmeğe razı olan muhterem Ali İpar ailesine teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler edelim!

Uçup gitmişler!.. Gözlerimiz yaşlı, gönüllerimiz perişan, arkalarından bir mendil sallayamadan, ağzımız açık, boynumuz bükük kaldık!

Kimbilir kaç ay, yahut kaç yıl sonra, yine böyle bir haftacık kalmak, gönlümüzü almak için gelecekler!..

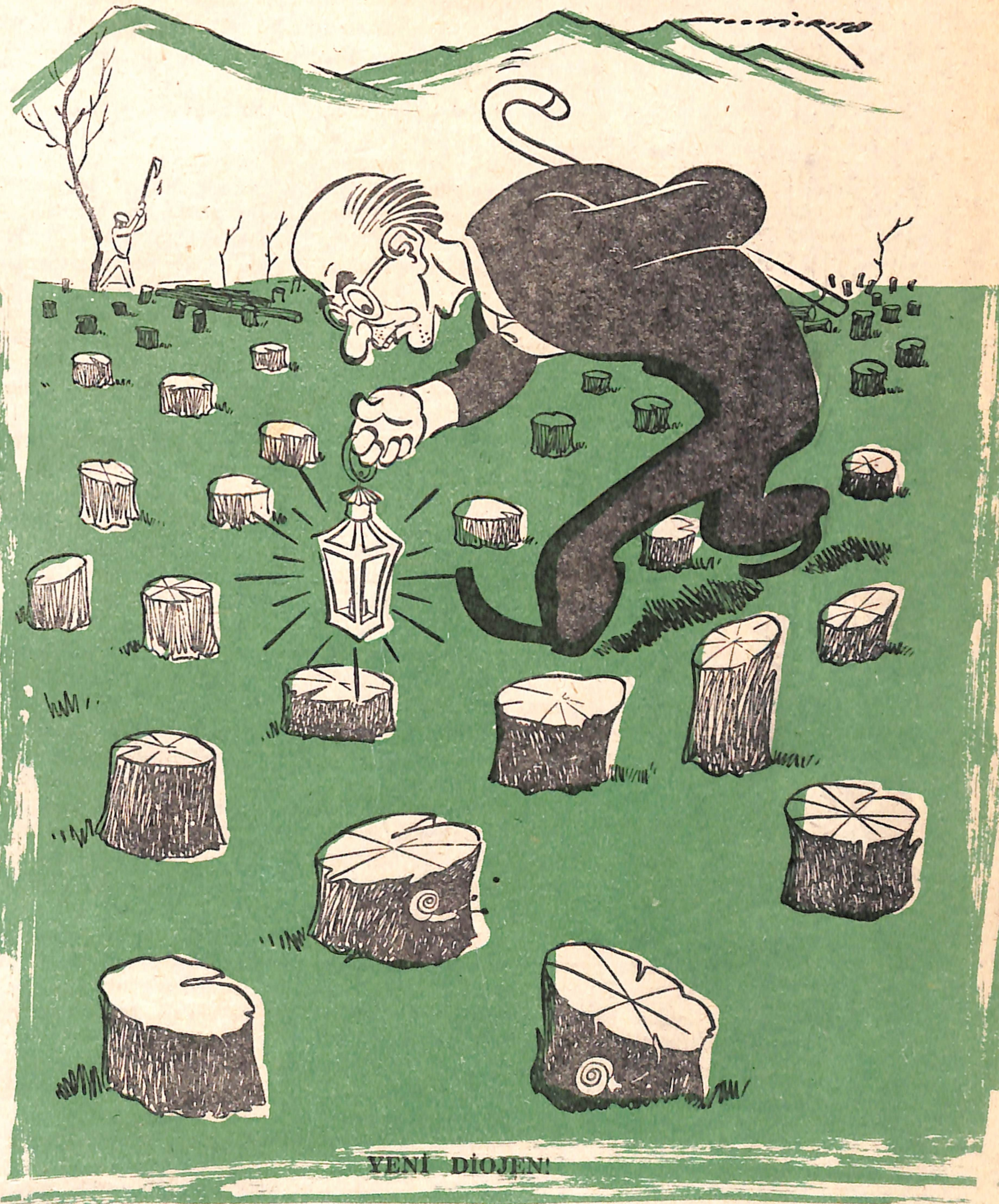
Düşünüyorum: Ev yaptıran çivisizlikten kıvranıyor. Döviz yok!.. Gazeteci kâğıtsızlıktan kıvranıyor. Döviz yok!.. Klişeci çinkosuzluktan kıvranıyor. döviz yok!.. Eczacı ilâçsızlıktan kıvranıyor. Döviz yok!..

Sonra?.. Sonra, bay Ali İpar ve eşi bayan Virginia, bu «sevimli karı koca» Yeşilköyden kanatlarını açıyor: «Ver elini Hollywood!» Haydiiii, uçuyor. O dolar dünyası, o döviz vatanı Amerikaya...

Ne diyelim? Hemen Allah selâmet versin: Onlara... Ve bilhassa bizlere!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Gazetelerden: Orman Arama Enstitüsü kuruluyor!..

YENİ DİOJEN!

Gel de başlama!

Biliyorsunuz, gazetelerimizde moda, sinema, spor, saz, saz derken bir de dedi-kodu edebiyatı başladı.

Geçen pazar, bunlardan birinde, yanyana dizilmiş üç cümlenin şöyle bittiğini okudum:

1 — «Nazarı dikkati celbetmeğe başladı.»
2 — «Sayfiye evlerini düşünmeğe başladılar.»
3 — «Yaz eğlenceleri gençlerimizi yormaya başladı.»

A benim dedi-koducu bayancığım, falan hanımın şapkasına, feşmekân hanımın pabucuna dikkat ettiğin kadar diline dikkat etsen olmaz mı?

«Nazarı dikkati celbetmeğe başlamış!..» Aman, Türkçesini sevsinler.. Ayol, bu evvel zaman üslûbu ile kokteyl partiye değil, olsa olsa Caron yerine hacı yağı sürülüp, manikür yerine kına yakılıp ve tayyör yerine çarşaf giyilip Fatih camiinde hafız dinlemeğe gidilir!

Yazan: İlm-i Hayvanat Ord. Prof
(Buraya uygun göreceğiniz bir ismi koyabilirsiniz)

Değerli bir ilim adamımızın uzun çalışmalardan sonra meydana getirdiği ve dergimiz için hazırladığı bu ilgi çekici yazıyı, okuyucularımızın kültürüne hizmet amacıyla sunuyoruz:

İnsanlar yüzyıllar boyu. kendilerinin hayvan olduklarını isbata uğraşmışlar, bu iş için filesoflar, bilginler seferber olmuşlardır. Felsefe tarihine adı altun harflerle yazılı filesoflardan kimi «İnsan Gülen hayvandır» bilim dünyasını yaratan bilginlerden kimi de «İnsan içtimaî bir hayvandır» demiştir.

Sanki filesoflar ve bilginler, insanın hayvanlığını yüzüne vurmaktan başka yapacak iş bulamamışlar gibi, insanın «gülen» «düşunen) yahut ta «içtimaî» bir hayvan, ama mutlaka bir hayvan olduğunu isbat çin yıllarca çalışmışlar, eserler vermişlerdir.

Bilginler, insanları hayvanlardan ayırt etmeye çok çalışmışlar, bütün çabalamaları sonunda insana «hayvan-ı kâmil» diye bir hayvan adı takmaktan ileriye gidememişlerdir. Bazısı da «hayvan-ı nâtık» yâni «konuşan hayvan» diye insanları temize çıkarmağa çalışmıştır.

Ne olursa olsun, görüyorsunuz ki, insanların en seçkini olan filesoflar, bilginler bile bütün çabalamaları sonunda, ister «hayvan-ı nâtık», ister hayvan-ı kâmil» desinler ne kendilerini, ne de bizleri, hayvan olmaktan kurtaramamışlardır.

Gülen hayvan, içtimaî hayvan, konuşan hayvan olan insanla, öbür hayvanlar arasında mutlaka bir fark aranırsa, kendimiz için şöyle diyebiliriz: «İnsan, hayvanların yüksek sosyetesine mensuptur.» Daha bilimsel bir deyimle «Hayvanların yüksek sosyetesine mensup olanlarına insan denir.»

Bu kısa başlangıçtan sonra, hayvanların sınıflandırılmasına geçebiliriz. Hayvanlar iki buçuk büyük guruba ayrılırlar. Birinci gurupta, tek hücreliler yani kiracılar vardır. İkinci gurupta çok hücreliler, yani ev sahipleri bulunur. İki buçukuncu gurupta da, hücresizler, yâni ipile kuşağı, nerde akşam orda sabah edenler vardır.

Şimdi biz en büyük ve geniş hayvan memeliler üçe ayrılır: Sarkık memeliler sınıfı olan çok hücrelileri ayıralım. Çok hücreliler üçe ayrılır: Memeliler, enseliler, göbekliler...

Enselilerle, göbekliler de şu cinslere ayrılırlar: Kadillaklı göbekliler, dört ayağı üstüne düşenler, yerden bitenler, parazitler... Yüzenler ve sülükler de bu gurupta-dır.

Sutyenliler, takma memeliler...

Tek hücreli hayvanlar, sözünü bile etmeğe değmezlerse de. onları da şöyle bir gözden geçirelim. Tek hücreliler, yani kiracılar, eskiden «zevahit» denilen «sürüngenler, sürüklenenler, sürünenler ve sürüm sürüm sürünenler olmak üzere dört büyük sınıfa ayrılırlar.

Yukarıda hayvanların vücut yapılışları bakımından ayırımlarını gördük. Bilginler, hayvanları yaşayışlarına göre de şöyle ayırmışlardır: Et yiyenler, ot yiyenler, halt yiyenler, para yiyenler, ziftin pekini yiyenler, boşanıp semerini yiyenler, birbirlerini yiyenler, kendini yiyenler, başını yiyenler...

Hayatımızı dikkatle incelersek, yukarıda ayırımlarını yaptığımız hayvanat sınıfından biri içine girdigimizi kolaylıkla anlarız.

İnsanların hayvan olduğunu isbata çalışan bilginler içinde en doğrusunu insana «hayvan-ı nâtık» diyenler söylemiştir. Gerçekten de, bunca çekilen nutuklara bakılırsa insanların nutuk çeken «hayvan-ı nâtık» yani konuşan hayvan olduğu anlaşılır.

Tanrı, hepimizi, birbirimizin çiftesinden korusun!..

BİR DEMİRPERDE FIKRASI

Moskovanın sayısız mareşallerinden birinin küçük oğlu, Kremlin'in bahçesinde gördüğü bir köpeği, annesine gösterdi:

— Bak anne, tıpkı Malenkof amcaya benziyor değil mi?

Mareşalin karısı, çocuğunu azarladı:

— Sus, bir daha böyle şey söyleme...

Çocuk, biraz düşündükten sonra annesine sordu:

— Neye anne?.. Köpeğin buna darılıp beni ısırmasından mı korkuyorsun?..

PIRLANTA GERDANLIK

YANİ o herifin, yaşına rağmen nasıl olup da bu kadar güzel kadınlarla, hattâ genç kızlarla düşüp kalktığına daima şaşmışımdır Nihayet bir gün dayanamadım, sordum:

— Yahu, dedim, Allah rızası için bana anlat. Eğer paraysa pa ra, otomobilse. bende de var. Hattâ, içtimaî mevkiim icabı, benim münasebetlerim seninkilerden daha geniş, daha çok insan tanıyorum. daha değişik mu hitlere girip çıkıyorum. Ayıp ol mazsa, senden daha yakışıklıca ve muhakkak ki genç olduğu mu da söyleyebilirim. Öyleyken senin bir halin var beni çileden çıkarıyor birader ..

— Utanma, utanma, devam et... dedi.

— Merak ediyorum, ayıp değil ya, diye devam ettim. Nasıl oluyor da daima en şık ve en gü zel kadınlarla düşüp kalkabiliyorsun sen?

— Sen Kral Faruk'un metodu nu bilir misin?

— Hayır.

— Faruk, ilgilendiği kadınların doğum günlerini öğrenirmiş. ondan sonra da kadının doğum günü geldi mi, ufak tefek hediyelerle hatırlandığını isbat eder miş kadına. Buna kayıtsız kalabilecek insan düşünür müsün? Tanıştıkları zaman, bu hatırlanışın sihirli tesirinden bol bol faydalanırmış Kral hazretleri de...

— E, peki, netice?

— Ben buna yakın bir usul kullanırım da, onu diyecektim sana.

— Ne yaparsın yani?

— Hoşuma giden, elde etmek istediğim bir kadın varsa evvelâ bir müddet uzaktan uzağa takip ederim. Zevklerini, alış veriş ettiği yerleri tesbit ederim. Pek zi yade arzu ettiği bir şey varsa, hattâ o kadın mağazadayken, 1. nat için gider, yüksekçe bir fiyat verir, alırım. Bu metod hemen hemen hiç şaşmaz. Çünkü alır almaz da: «Galiba siz arzu ediyordunuz hanımefendi» derim. «Eğer mutlaka istiyorsanız, belki bir kaç güne kadar devredebilirim size bunu. Bendeniz yalnız bir toplantıda kullanmak için almıştım...» Ve kadın, bir kaç gün sonra beni arar. O aramazsa, ben aldığımı ona yollarım, aramağa mecbur olur bu sefer. Hiç değilse iade etmek için...

— Fena değil yahu. Demek hiç şaşmaz, emin bir metod. Yüz deyüz...

— Yok, pek yüzde yüz diyemem... diye tereddüt etti bizimki. Zira bir keresinde fena bir oyun oynadı bu usul bana...

— Ya, demek seni atlatmak da mümkünmüş kadın mevzuun da...

— Öyle de denebilir, denemez de. Bak anlatayım da, dinle. Yine böyle göz koyduğum bir kadın, Beyoğlu'nun meşhur bir ku yumcusunda bir çift pırlanta kü pe beğenmişti. Derhal küpeleri aldım. Ama niyetim, birkaç gün sonra kuyumcuya, ufak bir fark la iade etmekti. Sırf o dünyalar güzeli, sosyetenin incisi genç kadını elde etmek için... Ertesi sabah, erkenden, Cevza bana telefo etti: «Müsaade edin, bu akşam bir parti var. Ben o küpeleri mutlaka almak istiyordum. Siz kimbilir ne kadar kıymet verdiğiniz bir insana hediye ede ceksiniz. Ama bir akşamlık bana lütfedin, ertesi sabah iade ederim» diyordu Tam da benim istediğim gibi, tuzağa düşmüştü. Kendisine lâzım gelen cevabı verdim. İki saat sonra geldi, küpeleri aldı. Hâli pek vâad doluydu. Memnun oldum.

— Ertesi gün getirdi mi?

— Neye getirmiyecekmiş ki? Ona lâzım olan bir gece için kul lanmaktı. Getirdi getrmesne...

— Kadına konmuşsundur bu vesileyle...

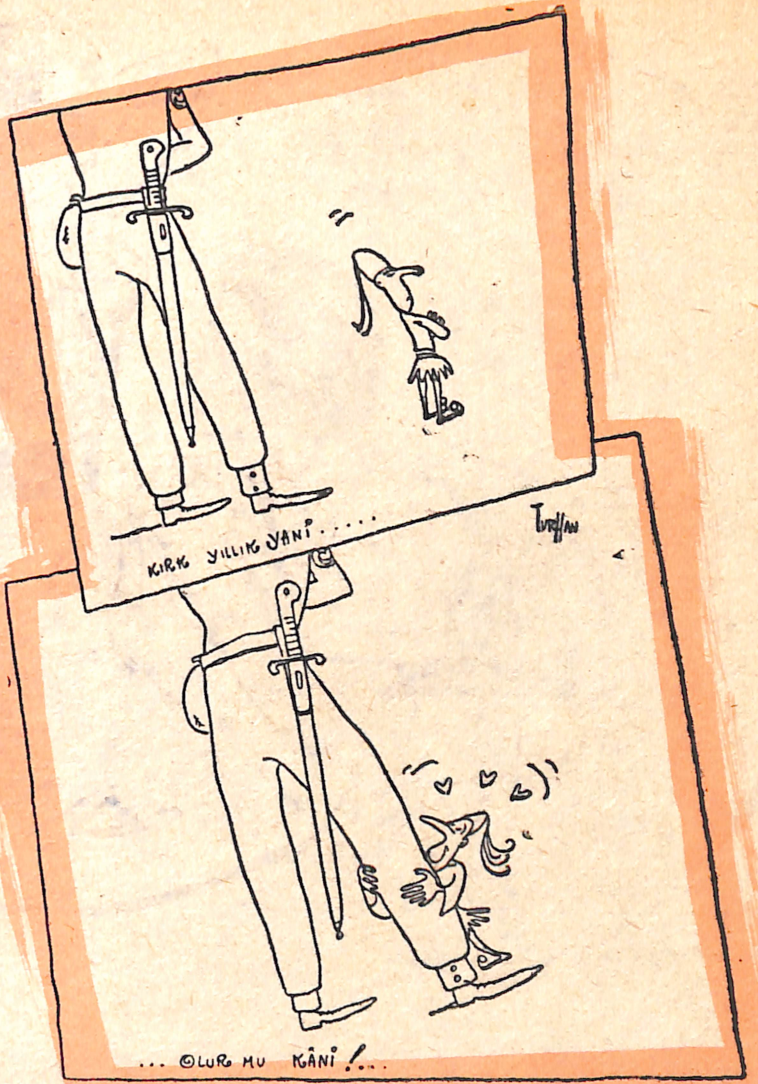
— Eh, doğrusu pek titiz davranmadı. İki defa, doya doya, kana kana öptüm ağzından. Son ra o gitti. Birkaç gün geçince aradan, tekrar telefonla görüştük. Seyahate çıkacağını söyledi. Ben de gitmek istedim. Peki dedi. Ayni vapurla yola çıkacak tık. Küpelere ihtiyacım kalmadığından kuyumcuya iade ettim. Lâkin adam iki yüz elli lira teklif etti.

— Aman? dedim, nasıl olur, ben senden altı bin beş yüz liraya aldımdı bunları...

— Şaka mı ediyorsunuz beyefendi? dedi. kuyumcu. Benim size verdiklerim en mükemmel pırlantaydı. Bunlar alelâde taklit!

İşte o zaman bende hoşafın yağı kesildi. Cevzayı aradım ama, koydunsa bul. Ucakla Roma'ya hareket etmiş bile. Düşün. bir öpüş altı bin iki yüz elli liraya geldi bana... İşte böyle azizim. Boş yere gıpta etme. Kadın işinde yüzdeyüz sağlam usul olmaz!

Hikâyeci

(Turhan Selçuk)

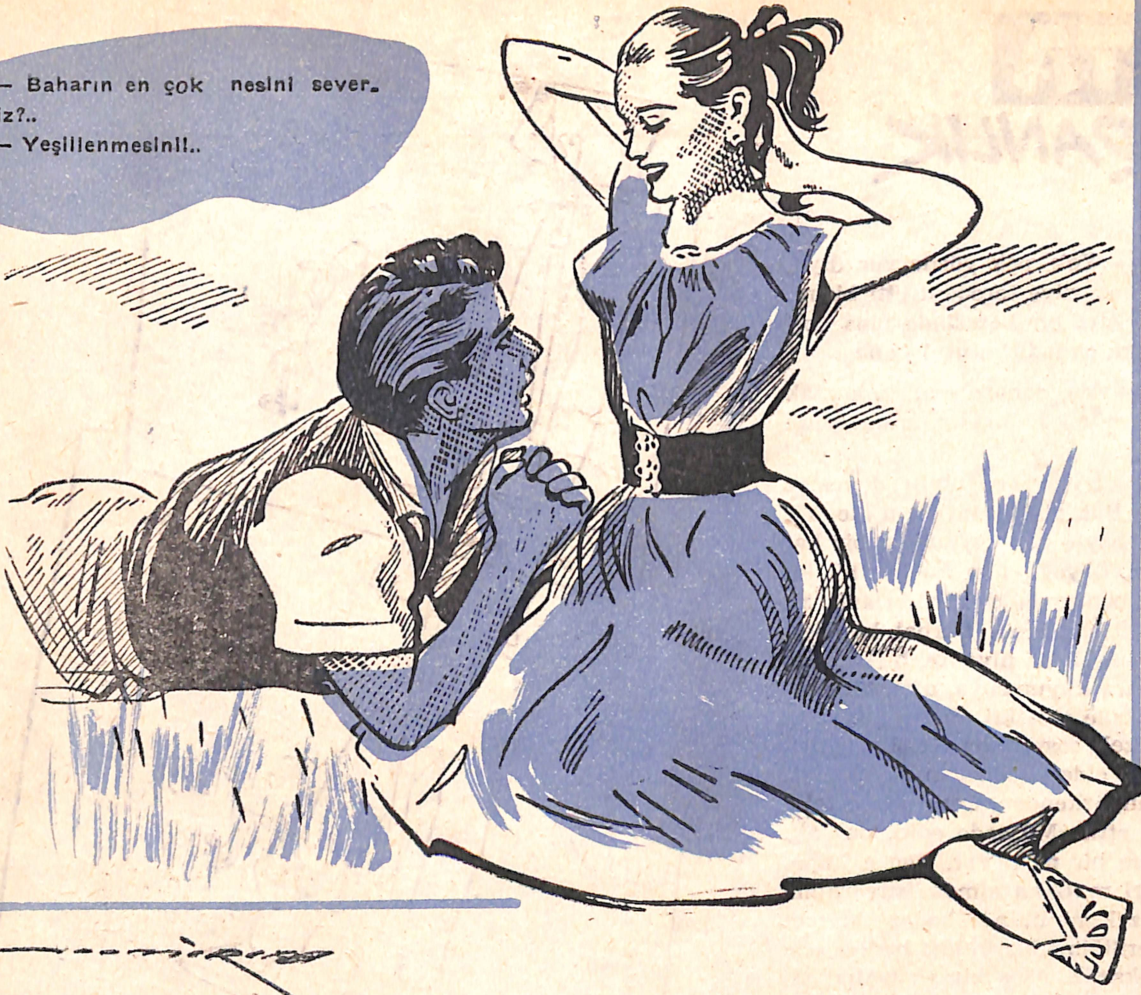
Dalgınlık

Prof. o sabah masasının üzerinde bir kart görünce, bir şey hatırlamış gibi, canı sıkılır, telefona koşar:

— Alo.. Ekmel bey siz misiniz? çok, çok özür dilerim. Dün akşam size gelemedim. Başka bir akşam bunu telâfi edeceğime söz veriyorum. Hanımefendiye de mahcup oldum.

Telefonun öbür ucundan şöyle bir karşılık alır:

— Fakat... Üstad... siz dün akşam bize gelmiştiniz galiba..

KLÂSİK İZİN

Daire müdürünün yanına girdi:

— Efendim, dedi, bugün izin istiyorum. Halam sizlere ömür vefat etti de, cenazesini kaldıracağız...

Daire müdürü omuz silkti:

— Aldırma evlâdım, diye mukabele etti, senin okuduğun mizah mecmualarını ben de okuyorum. Bırak beklesin halanın cenazesi. bir kaç gün. Hem amcanı da üç de fa gömmüştün, bilirsin ya...

ARTIRMA

Sandal bedesteninde müzayede vardı. Satış memuru bir aralık, her vakitkinden daha kuvetle bağırdı:

— Burada hazır bulunan bir bayan, içinde iki bin lira parayla mücevherleri bulunan el çantasını kaybetmiştir. Bulana hiçbir şey sormadan beşyüz lira mükâfat veriyor. Var mı bulan? Beş yüz, beş yüz, beş yüz...

Aynı anda, bedestenin içinden iki ses yükseldi:

— Benden altı yüz...

— Ben yediyüz veriyorum!..

Çarşı Pazar

Dolaşan: Emekli Âsım Bey

Evden:

— Pazara git te öteberi al!...

diye eline zembili tutuşturdular.

Cebine baktı, yirmi beş lirası var. Bu zamanda yirmi beş lirayla pazara gidilirmi? Gözünü kapadı, gitti. Ama pazar nerde?... Burası pazar değil, Luna Park... Açılır kapanır sandalye üstüne camekânlar koymuşlar. Etrafını bir sürü kız erkek mektep çocuğu almış

Adam bağırıyordu:

— Kader, kısmet, talih, şans!... Boş yok!.. Çıktıııı!.. Altın yüzük çıktı. Neler, neler!.. Çalar sahat. tabaka, tıraş makinası......

Niyetçinin camekânına yaklaştı. Siyah göğüslüklü, beyaz yakalı bir kız çocuğu, camekândan bir zarf çekti. Teneke bir yüksük çıktı. Mektep çocuklarını kumara alıştıranlara kızdı:

— Hükûmet neye bakmaz bunlara!.. diye söylendi.

Niyetçi bar bar bağırıyordu:

— Likör, Boğaziçi cıgarası, pusula... Boş Yok!...

Dayanamadı.

— Kaç para?

diye sordu.

— Yirmi beş kuruş Beybaba!..

Bir yirmi beşlik uzattı, bir zarf çekti:

Adam bağırıyordu:

— İşte bayanlar baylar!.. Çıktı, çıktı... Yirmi iki ayar halis altın nişan yüzüğü...

Heyecanlanmıştı. Bir daha çekti.

Nane şekeri... Boş yok...

...arın gözü saatteydi. Bir yirmi beşe daha kıydı, bilya, bir daha, limon şekeri...

Bu niyetçide iş yok... Yanındaki eline koca tabanca almış:

— Tabanca, tüfek... Kolonya... Haydiiii... Çıktı!... Diye bağırıyordu.

İhtiyar avucuda bir sürü halkalar, yüzükler, şekerler niyetçilerden ayrıldı.

Bir adam otomobilin üstünde etrafındaki kalabalığa yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu:

— Romatizmaya, bel ağrısı, yel, kulunç, apantisit... Yetmiş iki derde deva... Aziz vatandaşlar!.. Gece yatağına idrar yapanlar!.. Ayıp değil insan hali bu... Belgevşekliği. âââââdemi iktidarsızlık...

İhtiyar son sözü duyunca satıcıya yaklaştı.

— Kaç para evladım?..

— İki buçuk lira Beybaba...

Maksadımız vatandaşlara hizmet.. Bel düşüklüğü, göbek düşüklüğü.. âââdemi iktidarsızlık...

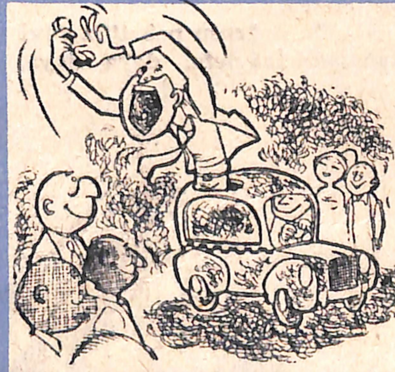
— Dört tane ver oğlum...

— Hayırlı şifalar Beybaba... Allah kesene Halil İbrahim bereketi versin...

— Bunları nasıl kullanacağız?..

— İçinde tarifesi var efendi amca...

Paketi cebine koydu. Başka bir adam, bir sandık üstüne çıkmış, elindeki çubuktan kestiği parçaları bir şişe suda çalkalıyor, etrafında birikenlere de şöyle anlatıyordu.

— İhtiyarlığın ilâcı burda... Aksırık, öksürük, tıksırık... Nefes darlığı, boğmaca... Bire bir, şıp diye keser... Zatürriye, zatürcep... Sinir, verem, idrar zorluğu... İşte vatandaşlar!.. şu çubuktan bir parça kesip...

— Kaça oğlum?..

— Çubuğu üç lira amca...

— İki çubuk ver bakayım...

Kalabalıktan zorla çıktı. Şap diye üstüne bir şey serptiler. Bir de baktı, adamın biri mürekkep şişesini yakasına bocetmiş.

— Ne yapıyorsun?

demeğe kalmadı. Adam ihtiyarı yakasından tutup çekti, kalabalığa gösterdi:

— İşte bayanlar, baylar, tecrübesi meydanda... Mürekkep lekesi, yağ lekesi, kir lekesi!.. Allah insana namus lekesi vermesin... Şu görmüş olduğunuz bir sabun... eski bir diş fırçasını biraz suya batırıp bu sabuna sürmekten sonra. lekeye delkitemas edersiniz. Bir iki üç diyene kadarlık müddet içinde piri pâk olmuşsunuz.

İhtiyar, tecrübe yapılan yakasına baktı, ter temiz olmuştu.

— Kaç kuruş yavrum?..

— Elli kuruş beyamca...

— Ver dört tane...

Biraz daha yürüdü. Kuvvet makineleri, niyet çeken güvercinler, macuncular... Tüfekle nişan talimleri... Ama bu pazar, çarşı nereye gitmişti?... Haniya baklalar, kabaklar, soğanlar? Bir az daha yürüdü... Tamam, nihayet bulmuştu.

— Kaça oğlum bakla?

— İki buçuk!..

Elini cebine attı, yirmi beş liradan yirmi beş kuruş kalmıştı.

— Dere otu kaça?

— Yirmi beş!..

Bir demet dere otu aldı, zembile attı, sallaya sallaya eve gitti.

— Her şey ateş pahası... Bir şey alamadım, dedi:

İhtiyar odasına kapandı. Pek neşeliydi. Pazar dan aldığı ilâçların kimini yuttu, kimini sırtına yapıştırdı. Karısını da acele acele yanına çağırdı. Yarım saat sonra da kendinden geçti. Gece yarısı gelen doktorlar, ihtiyarı güçlükle kurtardılar.

Akbabanın Anketi

10 milyon liranız olsa Ne yaparsınız?

Anketi Yapan: Sarraf SAFER

Aç tavuk rüyasında kendini arpa anbarında görürmüş. Ben de bazı yolda dalar giderim, böyle tatlı, arpa anbarı rüyaları görürüm. Leblebici'ye:

— Büyük ikramiye çıksa ne yaparsın? d'ye sormuşlar.

— Âh, demiş, hep sovanın cücügünü yerdim!..

Aklıma geldi, bazı tanınmışların bir milyon liraları olsaydı, acaba ne yaparlardı? Düşündüm taşındım, bu zamanda benden başka bir milyonu olmayan kalmadı. Hiç olmazsa şunu on milyona çıkarayım. Hoş on milyon da para sayılmıyor ama, daha fazlasını hayâl etmek bile benim için imkânsız.

Böyle düşünür giderken Peyami Safa ile, Halil Lûtfi Dördüncü'ye rastladım.

— Üstâd, on milyon liranız olsaydı, ne yapardınız? Halil Lûtfi'nin yerine Peyami Safa cevap verdi:

— Olmadığını ne biliyorsun?

Halil Lûtfi:

— Yok canım, dedi, benim adımı çıkarmışlar, on milyonum olsaydı, muharrirlerimi böyle meteliksiz bırakır mıydım?.. Hiç olmazsa maaşlarına ayda iki büçük lira zam ederdim.

Peyami Safa'ya:

— Üstad, dedim ya siz birden bire on milyona sahip olsanız?

Üstadın gözleri, on milyonun rüyasıyla süzüldü. Sonra, yolun ortasında oynamağa başladı. Şaka yaptığıma inandırıncaya kadar neler çektim. Nihayet elini cebime attı da sükûnet buldu.

Lokman Hekim Hafız Cemâl'in muayenehanesi önüne gelmişken, bir kere de ona sorayım dedim.

— On milyonunuz olsa ne yapardınız?..

Sayın doktor :

— O milyon, on milyon, on milyon.........

diye on milyon kere tekrar ettikten sonra:

— Elli üç sene evvel elden düşme aldığım otomobilimi badana ettirirdim!.. Dedi.

Oradan Beyoğlu'na geçtim. Kadın mebuslarımızdan Nazlı Tılabar, güzellikte kendisine yaklaşan bir genç kızla sinemaya giriyordu.

Bir kere de Nazlı Tılabar'ı yoklıyayım, dedim.

— Hanımefendi, on milyon liranız olsaydı, ne yapardınız?

— Sahiden mi, yoksa lâf mı?

— Canım sahiden olur mu? Sözün gelişi... Tabii lâf...

— Mademki lâf, öyleyse hepsini fakir fukaraya dağıtırdım.

Karaca tiyatrosunun önüne gelmişken Muammeri atlamak olmazdı. Ona da aynı soruyu sordum.

— Bak sana bir hikâye anlatayım, dedi.

Ben, anlat filân demedim, ama o anlattı.

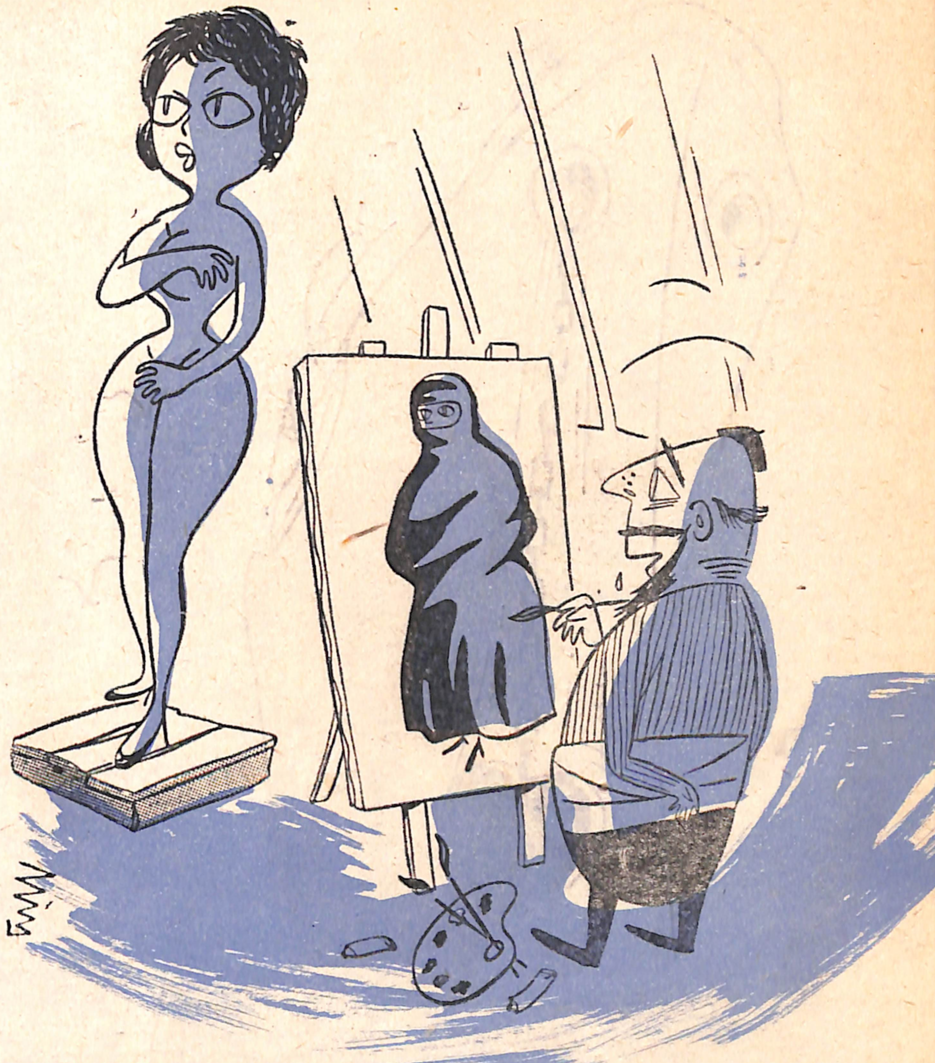
— Bir adama Mısır Tahvillerinden yarım milyon lira vurmuş. Adam kalp hastası olduğu için, birdenbire söylersek kalbine iner diye korkmuşlar. Bu işi hastanın doktoruna bırakmışlar Doktor, hastaya:

— Sizin, dermiş Mısır tahvilleriniz olacaktı.

Hasta:

— Evet, var, demiş.

— Hiç bir şey çıkmadı mı?

YAZISIZ..

(Niyazi Yoltaş)

— Hayır...

Doktor yavaş yavaş alıştırmak için:

— On bin lira çıksaydı, ne yapardınız?

— Hadi canım, nerde bizde o talih...

— Çıksa!..

— Hiç...

— Ya yüzbin çıksa...

— Hiç bir şey yapmazdım.

— Yarım milyon lira çıksa!..

Hasta dayanamamış:

— Yarısını sana verirdim, der demez, doktor küt diye düşmüş, ölmüş!..

Muammer Karaca'ya:

— Şimdi ne yapacağız?

diye sordum.

— Güleceksiniz!..

dedi.

Sayılı milyonerlerimizden sayısız milyonların sahibi İhsan Doruk'u kulüpte buldum.

— On milyon liranız olsaydı, ne olurdu?..

diye sordum. İhsan Doruk, fena bir şey söylemişim gibi kızdı:

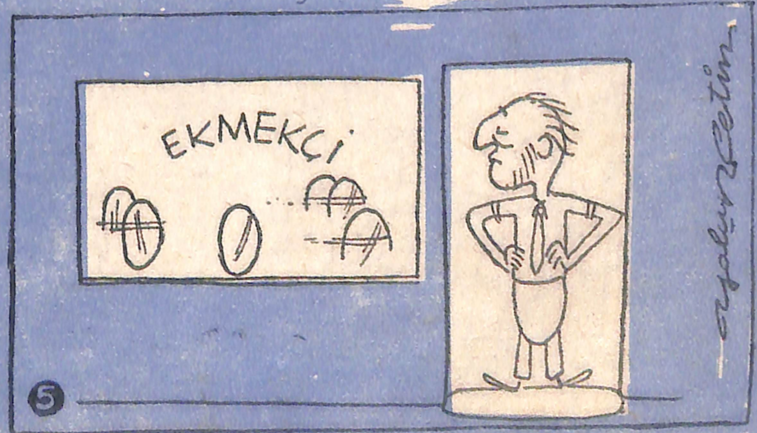
— Ne olacak, dedi, otuz beş milyonum olmuş olurdu.

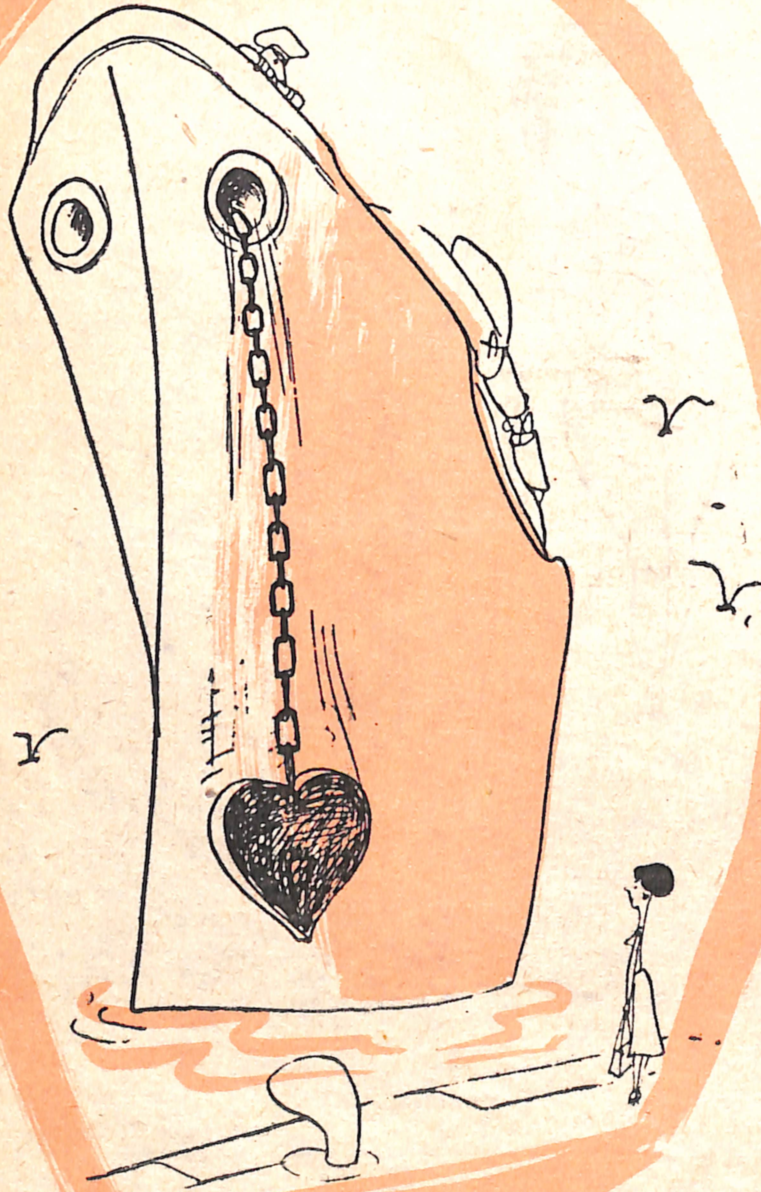
Bayılmışım. Ayılınca elimi cebime attım. Bir on kuruş çıktı.

— Oooh!.. İyi ki on milyonum yok!..

diye sevindim.

ÂŞIK KAPTAN!.. (Nehar Tüblek)

Benzetiş

Bakkal Bodos, oğlunun sınıf geçip mükâfat aldığını dükkân komşularına söyleye söyleye bitiremiyor, keyfinden ağzı kulağına varıyordu:

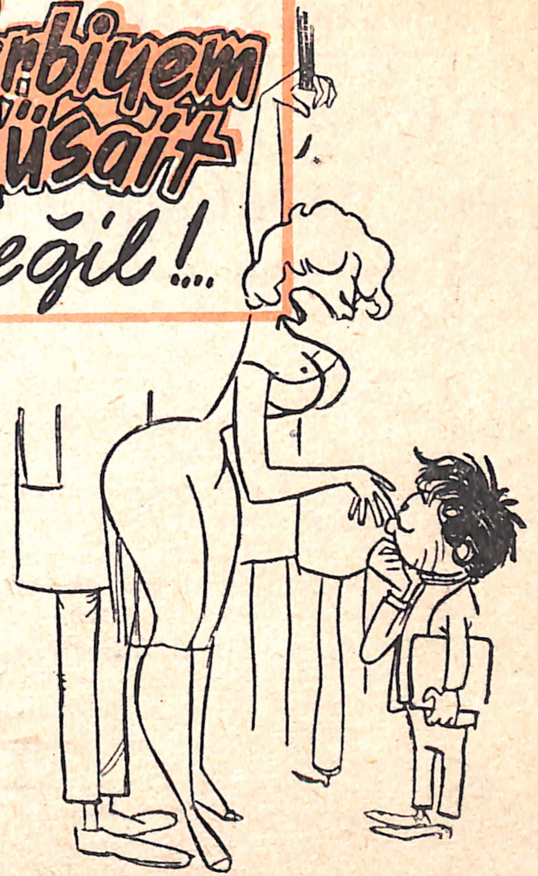
— Amanın derim, parnağ kadar çocuğ velâğin ağlı evvel... Muğafat aldı... Allah için deyin, iftiharlığ getirmeğde yerden goğe gadar hağğım var ya...

Komşu Pavli usta, tasdik etti:

— Öyledir gogşu... Bu yıl bizim öküzü sergiye gondürüp de mağafat aldığı zaman geyfimden gabıma sığamaz oldumdu. Biliyon a... Canı canla ölçmeli, demişler, gozüm!..

HAFTANIN ÖNEMLİ MAÇINDA TAKIMLAR:

Yazan: Terbiyeci HALİDE

— Çüş!..

Kadının beni neden böyle haşladığını anlıyamadım.

— Affedersiniz ama ne oldu?..

Diyecektim,, dilimi tuttum.

— Bak, bir de suratıma bakıyor. Senin ağzının payını verirdim ama. yoksa terbiyem müsait değil!

Otobüs kalabalık, Bütün başlar bize çevrildi. Hiç sesimi çıkarmamağı uygun buldum. Kadın durmadan söyleniyor:

— Münasebetsiz herif!.. Terbiyesiz!.. Rezil!.. Ne olacak, aile terbiyesi görmemiş ki...

Bir iki kere:

— Hanımefendi, rica ederim. Kendinize gelin!..

Demek için yutkundum, vazgeçtim...

— Tuu!.. Senin suratına... Terbiyem müsaade etse, ben sana yapacağımı bilirdim.

Otobüs yolcuları da söylenmeğe başladılar:

— Ayıp yahu!.. Kadına böyle şey yapılır mı?

— Ne yapmış?..

— Herhalde sıkıştırmıştır kadını...

— Belki de ayağına basmıştır.

— El atmadığı ne malûm?

Otobüs dursa, ineceğim. Kadının bir kere çenesi açıldı. Susturabilene aşkolsun!

— Utanma, arlanma, hâya kalmamış!.. Irz, namus düşmanı!.. Yoksa benim aile terbiyem müsait değil!..

İşte belâ diye buna derler. Bari bir şey yapsam... Kör olayım, parmağımın ucu bile kadına dokunmadı. Hem öyle kalabalık ki, dokunsa bile ne lâzım gelir.

— Bayağı herif!.. Sen yine benim gibi terbiyeli bir kadına çattın... Yoksa!..

Boncuk boncuk ter döküyorum.

— Bu herifler, mahsus böyle kalabalık tramvaylara biniyorlar.. Ben senin ağzının... Hadi yine neyse, terbiyemi bozmıyayım!..

Artık sabrım tükeniyor. İnsan taş olsa çatlar.

— Dua et ki, terbiyeli kadınım. Yoksa, senin ağzını faaş gibi yırtardım.

Bir kul da çıkıp bana hak vermiyor. Yolcular:

— Lâf atmış galiba.

— Kadın ne dese haklı!..

— Bu kadarı da yapılmaz!..

Diye hep kadının tarafını tutuyorlar.

HER YEMEKTEN
Sonra
DİŞLERİNİZİ
FIRÇALAYINIZ

— Demek haftada bir fır çalamak kâfi!..

(Sinan)

— Allah karını kızını zamparadan korusun!..

(Orhan Enez)

Sükûnet bulacağına gittikçe işi azıtıyor, bangır bangır bağırıyor:

— Herif, herif!.. O kadar azdınsa. adres vereyim de oralara git!. Anladın mı sen!.. Vallâhi terbiyem müsaade etse...

Yoo... Bu kadarına dayanamadım. Kalabalıktan kendime yol açtım. Kadının kolunu tuttum:

— Hanım, dedim, demindenberi söylemediğin kalmadı. Ben sana ne yaptım?..

Kadın bir kahkaha salıverdi:

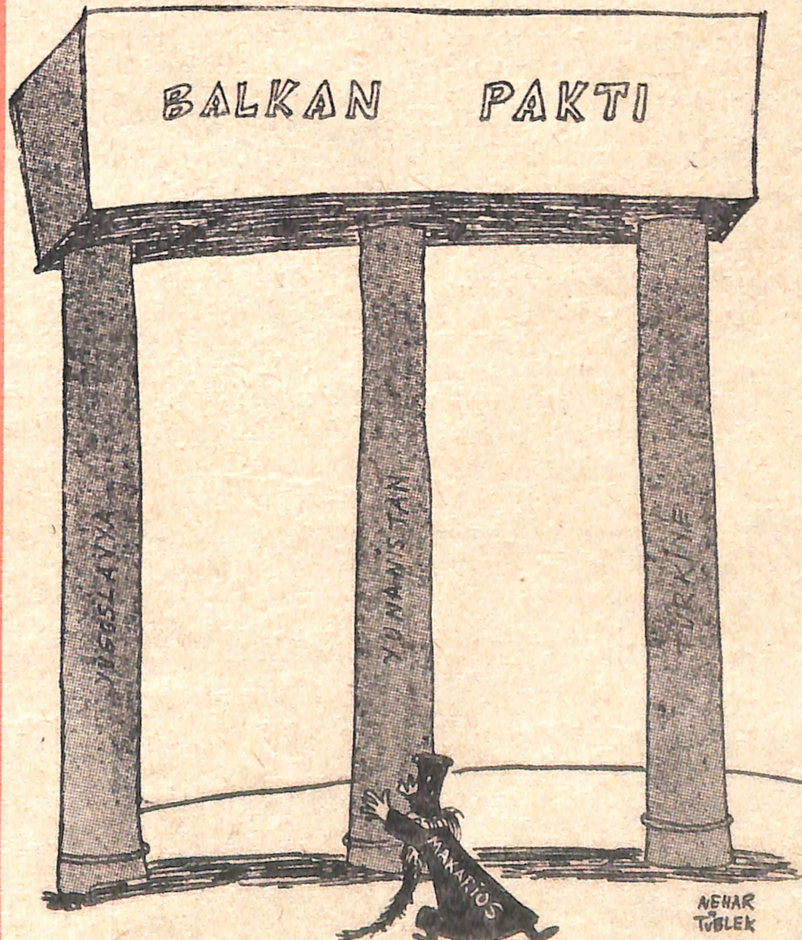
— A dostlar!.. Şu sünepe, şu miskin uyuza bakın!.. Diye bağırmağa başladı. Bu da kendisini erkekten sayıyor. Ayol seni erkek yerine koyan var mı?.. Ben sana mı söylüyorum. Haspam üstüne alınmış!.. Mundar!.. Hadi git işine! Sana lâf söyleyen yok!.. Ben şu uzun boylu, yakışıklı delikanlıya söylüyorum.

Otobüs Taksimde durmuştu. Bir inişim var, sormayın... Kadın hâlâ bağırıyordu:

— Moruk, üstüne alınmış!.. Terbiyem müsait olsa, ona verilecek cevabı bilirdim!

Bu yaş çok fena... Kadınlar insana hakaret bile etmiyorlar..

★

«El veriyor, el veriyor.. Orta direk bel veriyor!..»

(Nehar Tüblek)

Mühlet

Hâkim dâvacıya döndü:

— Söyleyiniz bakalım, dâvanız nedir?

— Efendim. ben bu adama dört yüz lira ödünç vermiştim. Kendisini pek ziyade emniyetli bir adam bilirdim. Halbuki yanılmışım... Dört senedenberi bir türlü paramı alamadım. Nihayet hakkımı kurtarmak için yüksek mahkemenize müracaata mecbur oldum.

Hâkim dâva edilene sorar:

— Siz ne diyorsunuz, bu adamın sizden dört yüz lira alacağı var mı? Borcunuzu inkâr ediyor musunuz?

— Hâşâ, inkâr etmiyorum.

— Demek bu zata dört yüz lira borcunuz olduğunu ikrar ediyorsunuz?

— Evet, ikrar ediyorum, kendisine tam dört yüz lira borcum var.

— O halde neden borcunuzu ödemiyorsunuz?

— Kim ödemiyor bay hâkim rica ederim böyle söylemeyin, bu bana hakarettir. Ben borcuna son derece sadık bir adamım. Dört senedenberi kendisinden parayı tedarik etmek için üç ay mühlet istiyorum, bir türlü vermiyor ki...

MİNİK HİKÂYE:

Konser

Beyoğlundan geçiyordu. Beyoğlu caddesinden. Karşı kaldırımdan birisinin seslendiğini duydu:

— Hikmet... Hikmet...

Elinde olmadan döndü baktı: Çünkü kendi adı da Hikmet'ti. Bir de ne görsün? Mustafa değil mi kendisine seslenen? Şu Mustafa canım, hani liseдeyken Sakar dedikleri... Hah, tamam, işte o... On yedi sene sonra... Amma da tesadüftü yani!..

Hikmet hemen durdu. Bekledi ki Mustafa yanına gelsin. Geldi de. Sarmaş dolaş oldular sokak ortasında. Beyoğlu caddesinde yayalar seyrüsefere dikkat ederler mi ki zaten, onlar etsinler? Başladılar sohbete:

— Nerden çıktın be Hikmet?

— Nasıl nerden çıktın? Ben liseden çıktım, Üniversite'den çıktım, ondan sonra efendime söyliyeyim, geçen sene çalıştığım bankadan çıktım, ticaret hayatına girmek için... Daha sayayım mı çıktığım yerleri?

— Yok, sayma ama, yani şey diye soruyorum. Hiç görünmüyordun da...

— Yalnız İstanbul'dan dışarı çıkmadım bu on yedi senedir. Ya sen nerelerdeydin?

— Hüüü, beni sorma, dedi Mustafa. Ben epey işler becerdim...

— Belli, kalontorlaşmışsın. E, nereye böyle?

— İşim var. Gelsene bize haftaya?

— Gelemem Mustafacığım. Bizim Halit'in konseri var.

—Ya... Şöyle biraz lâf atardık doya doya yahu... E, bari Perşembeye gel bize de hem yemek yeriz, hem de geç vakte kadar oturur sohbet ederiz...

— Ah ne iyi olurdu yahu Mustafa, ama bizim Halit konser verecek perşembeye...

— Ben tanıyorum bu Halit'i. Dur, aklıma bir şey geldi. Şimdi telefon edeyim de, sözümü geri bıraktığımı söyliyeyim bizim arkadaşa, gel seninle bu akşam bize gidelim...

— İmkânı yok Mustafacığım. Maalesef gelemem. Halit'in resitali var bu akşam...

Mustafa, eski arkadaşına hayretle baktı:

— Yahut sen musikiden anlamazsın. Ne diye boyuna Halit'in konserlerine gidiyorsun?

— Gitmiyorum kardeşim... dedi Hikmet. Halit konser verdiği geceler, karısiyle randevum oluyor da, ondan gelemem......

Güzel Kazazede; «İmdat! İmdat!» diye üç

SİYASİ CEVAP

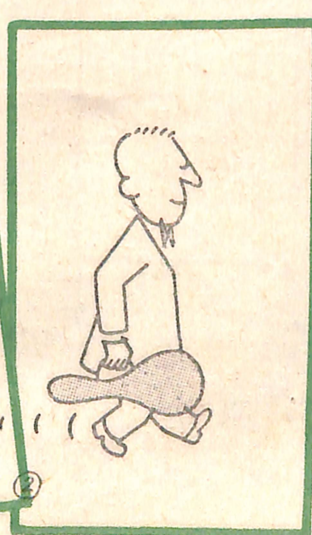
Malûm ya. Orta Amerika'da boyuna hükûmet darbeleri olur. Böyle bir vakadan sonra bir Kostarika'lı, kiliseye gidip günah çıkartmak istemiş:

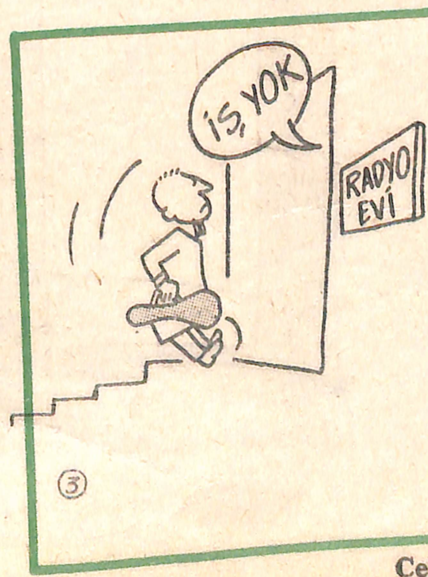
— Muhterem peder, demiş papasa, çok büyük suçlarım var. Babamı öldürdüm, çünkü muhalif partidendi. Belediye reisini öldürdüm, çünkü muhalif partidendi. Valiyi öldürdüm, çünkü muhalif partidendi. Dahiliye vekilini öldürdüm, çünkü muhalif partidendi...

İçerden papasın, korkudan titriyen sesi duyulmuş:

— Evlâdım, bu siyasi şakaları bırak da, sahiden bir güneh işledin mi, onu anlat!

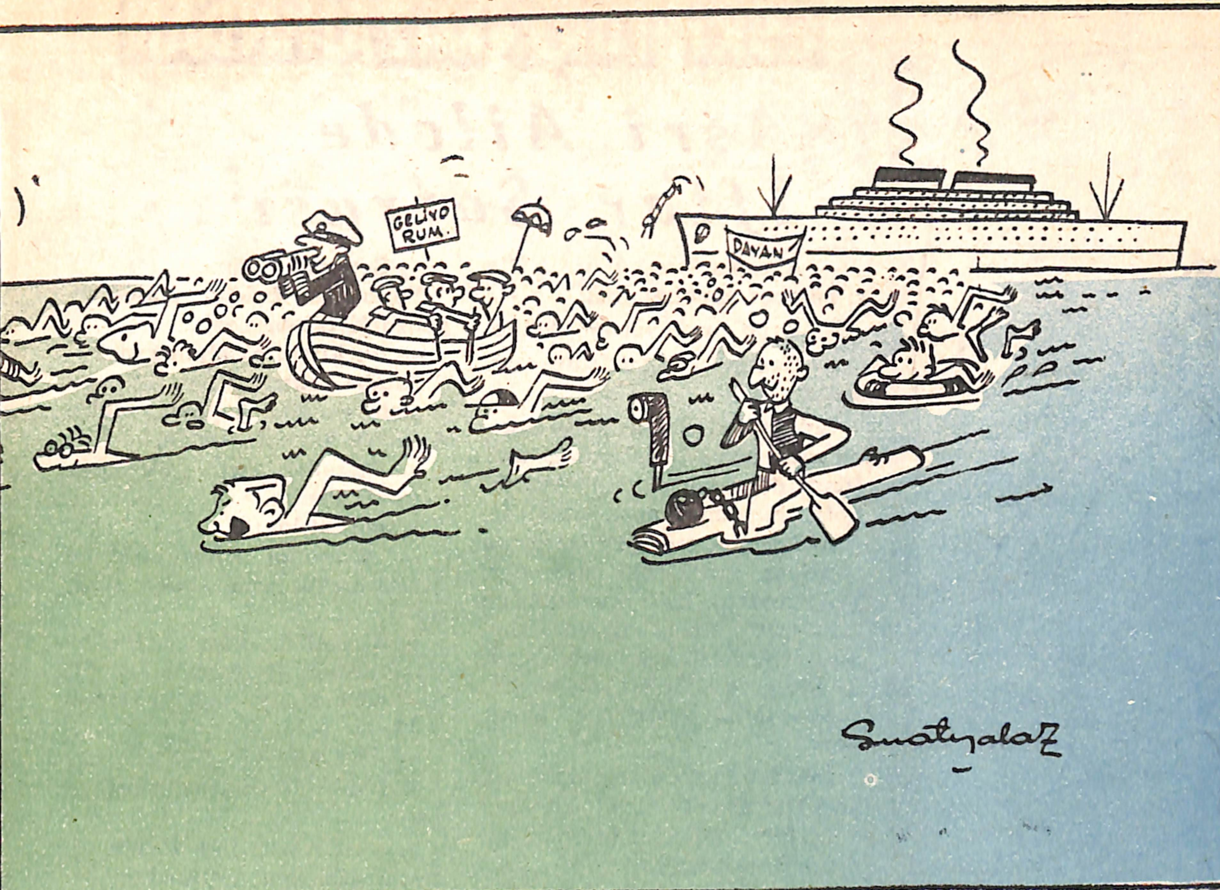

Çelebi böyle olur bizde konser dediğün!

(!) haykırmıştı... (Suat Yalaz)

Haftanın Fıkraları

TALİH

Bir toplantıda Beyami Safa:

— Şu tüccar F. H. çok talihli adamdır, dedi.

— Bilmiyoruz, dediler dinliyenler. Neden talihli adamdır?

— Birader, bir ay önce, karısı, midye dolması yerken nasılsa bir inci yutmuş...

— Mubalâğa etme, midyeden inci çıkmaz... dediler.

— Sözümü kesmeyin .Belki biri düşürmüştür. Çünkü bir ziyafet teymişler. Öyle bir inci yutmuş ki, ameliyatla çıkarıldığı zaman incinin parası hem ameliyat masrafını karşılamış hem de...

— Hem de?

— Kadıncağızın cenaze masrafını!

VECİZE

Yıllardanberi lokantacıydı Müşteri çekmek için yapmadığı fedakârlık, göstermediği kolaylık kalmamıştı. Yine de, veresiye yiyen dar gelirlilerden tutun, Ömer Seyfettin merhumun «Düşünme zamanı» hikâyesini okumuş (Bu hikâyeyi Akbaba Yayınlarından olan Mizah Edebiyatı Antolojisinde siz de okuyabilirsiniz) derbederlere kadar herkes onu aldatırdı. Hani deyse lokantasını kapatacaktı. Tam o sıralarda yakınında bir başka lokanta açıldı. Sahibi kısa zamanda milyoner oldu. Bunun üzerine bizimki, komşusuna sordu:

— Yahu, sizin başarınızın sırrı nedir? Nasıl oluyor da kazanıyorsunuz?

«Yeni Lokanta»nın sahibi duvarda bir levha gösterdi:

— Bir vecize sayesinde: «Hesabını görmiyenin hesabı görülür».

Akbabanın Takvimi

Bayram, tatil, cemrelerin düşmesi, kocakarı fırtınası gibi yılın sayılı, akılda kalması gerekli günlerini okuyucularımıza bildiriyoruz.

2 Mayıs: Elektriklerin kesilmesi ve elektrik santrallerinin açılış töreni.

1 Haziran: Suların kesilmesi, çeşmelerin kurumağa başlaması ve barajların açılış töreni.

15 Haziran: Şeöerin ortadan kalkması ve şeker fabrikalarının işletmeye açılışı.

3 Temmuz: Kahvenin karaborsaya düşmesi ve piyasaya bol miktarda kahve geldiğine dair demeçlere başlanması.

4 Ağustos: Ankara'nın Florya plajına akını ve inceleme gezilerinin başlangıcı.

6 Eylül: Petrol, benzin darlığı ve zengin petrol damarlarının bulunduğuna dair ajans haberleri verilmesi.

8 Ekim: Su, elektrik. havagazı, muhallebi, berber ves...ye zamların başlaması ve hayatın ucuzladığına dair sürekli yayınlar.

10 Kasım: Kömür yokluğunun başlangıcı ve kömür istihsalinin artışı.

1 Aralık: Ödenek, yolluk ve yıllıkların artışı ve devenin başı...

KAZANCIN YOLU

Eski tanıdığı tüccarlardan biri, Falih Rıfkı Atay'a müracaat etti:

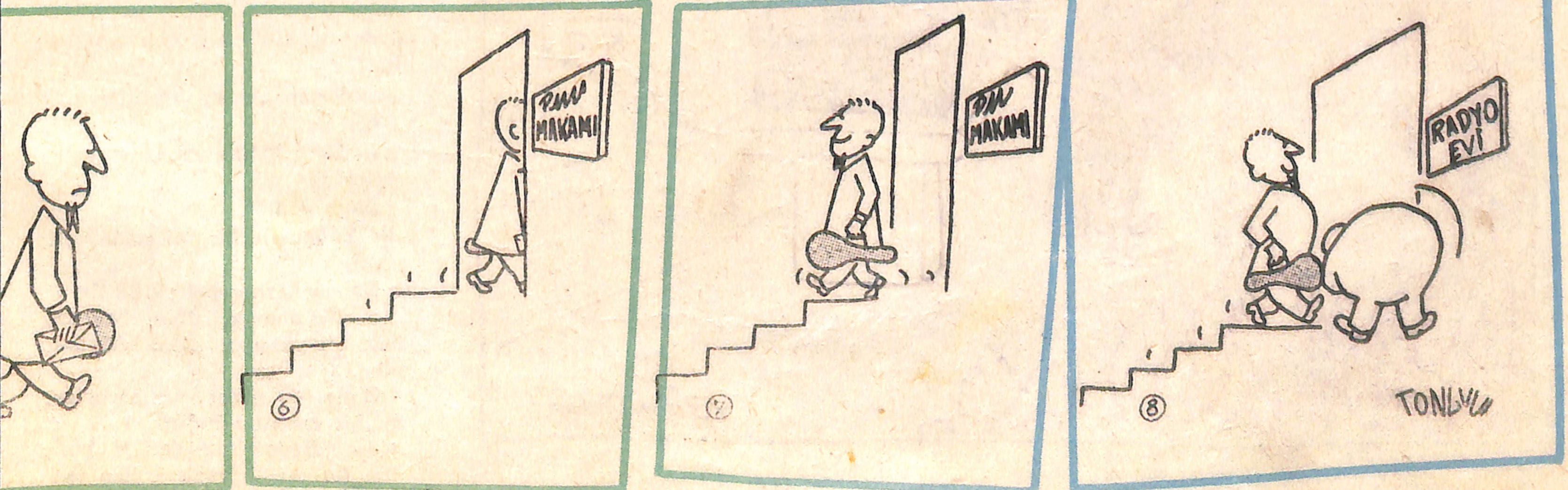
—Sizin hayat tecrübeniz büyük, dedi. Paramı tehlikesiz bir işe yatırmak istiyorum, ne yapayım da rahat ve emin bir şekilde kazanayım?

— İnsanları, değeri fiatına satın alın, dedi Atay; sonra da geçerine satın!

□

Lâf!

Kadınların erkeklerden daha çalışkan oldukları su götürmez, kadınlar, otuz yaşlarına gelmek için, kırk beş sene çalışırlar.

(Tonguç)

İTALYA'da BULUNAN ÇÖRÇİL «BEZİK» OYUNUNDA KAZANDI!..
(Gazeteler)

Kral Faruk — Bir parti de benimle oynar mısınız ekselânsı..

SAĞLAM AYAKKABI!

O gün maaş almıştı. Bir aylık çalışmadan sonra eline 160 lira geçmişti...

Düşündü: İskarpinleri o kadar eskimişti ki, âdeta tabanları kaldırıma değiyordu... Çaresiz, Beyoğlunda sıra dükkânlardan birine girdi:

— Bir kahve rengi kundura... Derisi sağlam cinsinden!

Çıkardılar, beğendi, fiatını sordu. Seksen lira dediler.

— Yahu, dedi, seksen lira nesine bunun?...

— Derisi bayım, derisi... Çok sağlamdır...

Müşteri acı acı gülümsiyerek yerinden kalktı:

— Hayır, dedi, hayır... Her halde senin suratının derisi kadar sağlam olamaz!...

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Asrî Ailede İftar Sofrası

— Akşama bize buyur da iftarı beraber yapalım, dedi.

— Oruç tutmuyorum, dedim.

— Canım hangimiz tutuyoruz sanki?..

Çoktanberi iftara davet eden bu zatın evine bir akşam gittim. İftara daha yarım saat vardı. Sofra kurulmuş ama, iftar sofrasından çok çilingir sofrasına benziyor. Buzlu rakı, meyvalar, kızartmalar... Evin civa gibi; güzel barutlu bir de kızı var. Karşıma oturdu. bacak bacak üstüne attı ama, öyle bir atış ki, başımı o tarafa çevirmeğe utanıyorum.

İnsanın da gözü kayı, kayıveriyor. Durmadan çıtı pıtı konuşan genç kıza, gözlerim tavanda, lâf olsun diye sordum:

— Hangi mektebe gidiyorsunuz?

Annesi,

—Açılmasın diye mektebe göndermedim, dedi.

Babası kadehime rakı dolduracaktı, kız kaba etine iğne batmış gibi bağırdı:

— Aaa, vallahi olmaz, daha top patlamadı.

— Oruçlu musunuz?

— Yoo, fakat âdetlerimize son derece bağlıyım.

Babasına, anasına, danasına ağız açtırmadan öten kız:

— Kitap sever misiniz? diye bana sorunca, damdan düşer değil de, damdan işer gibi sorulan bu suale şaşırdım:

— Severim, dedim.

Yaylı gibi fırladı, etajerden getirdiği kitabı uzattı:

— Bu kitabı okudunuz mu?

Kitaba baktım: (Tenasül hayatımızın en gizli kapaklı, delik deşik yerleri). Babasına,

— Maşallah kızınız okumağa meraklı, dedim.

Annesi atıldı :

— Açılmasın diye mektebe göndermedik ama, evde okuttuk.

Top, patladı, iftar sofrasına (!) oturduk. Hepimizin kadehini doldurup, ilk kahehi kendi kaldırdı:

— Hoş geldiniz, dedi.

Biz kadehleri yuvarlarken, annesi:

— Açılmasın diye kızımı dizimin dibinden ayırmadım, dedi.

— Meze almaz mısınız?

Annesi anlatıyordu:

— Kızım açılmasın diye... Babası devam ediyor:

— Dışarıya pek göndermeyiz...

— Beyefendi, kızımın...

Babası,

— Açılmaması için, yabancılarla...

Annesi:

— Gezip tozmasına müsaade edemem.

Babası da, anası da, kızı da fazla kaçırmışlar, cıvımışlardı.

—Buyurun Allah aşkına. Mezeden de alın, iftarlıktır.

Kız pikaba bir plâk koydu, şu çarliston, marlistonlardan...

Annesi,

— Açılmasın diye dışarda dansetmesine...

Babası:

— Katiyen müsaade etmeyiz, dedi, hele bir gün göreyim, hele bir... Namus başka şeye benzemez birader. İçmiyorsun yahu...

Babası, koltuğa uzandı, horlamağa başladı. Vakit geçmişti. Evden ayrılırken, zorla uyandırdılar.

— Yarın akşam yine iftara...

Annesi,

— Hadi kızım, misafiri geçir, diyordu.

Bana döndü.

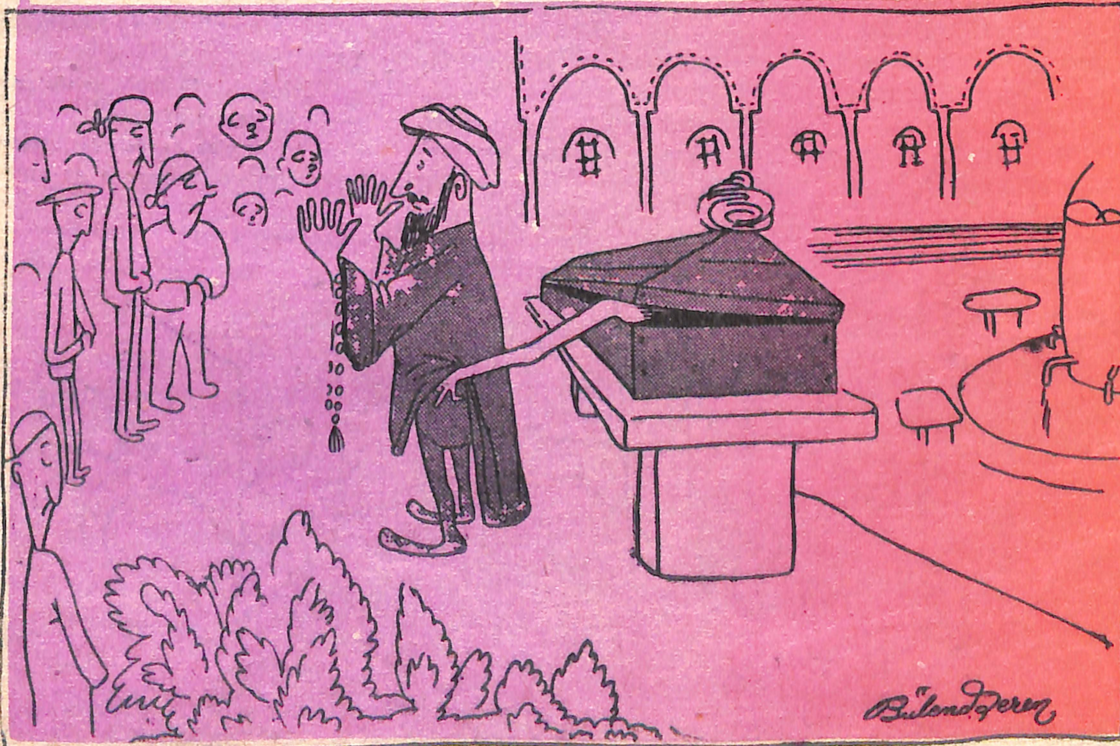
— Yabancılarla müsaade etmem,

Babası sarhoş peltekliği ile,

— Ne demek, diye bağırdı, hele bir yabancı ile... Alimallah..

Bana söz sırası vermiyorlardı, bir fırsatını bulup:

— Affedersiniz, dedim, bundan fazla açılmıyalım, ben yalnız gideyim, Allaha ısmarladık.

— Ey cemaat, merhumu nasıl bilirsiniz?..
— İyi bilirilililz..

(Bülent Şeren)

İTALYAN MİZAHINDAN :

Satılık Heykel

Biennale di Venezia'yı görmek için o yaz üşenmemiş, tâ Calabria'dan kalkıp Venedik'e gitmiştim. İki senedebir açılan bu milletlerarası sergi, benim gibi fakir bir resim öğretmeni için bulunmaz bir fırsattı. Gerçi Roma'yı, Floransa'yı bir iki kere ziyaret etmiş, meslek bakımından ilerlememe yardım edecek incelemeleri yapmıştım. Lâkin Venedik Biennale'si, insanı yabancı memleketlerin sanat dünyasiyle de temas ettiriyordu. Meğer sade bu temas da kâfi değilmiş. Onu, Canale'de, gondolle geçerken anladım.

Venedikliler, bizim «büyük kanal» dediğimiz ana caddeye sadece kanal diyorlar. Orada, tesadüfen ayni gondole düştüğümüz zarif bir kızla konuşurken anladım ki, kendisi de Biennale için gelmiş.

— Benim adım Bartoldi, Vincenze Bartoldi. Calabria'da resim öğretmenliği yaparım!

— Benim adım da Vlaha, Annetta Vlaha. Yugoslavya'dan, sergiyi görmeğe geldim.

— Ne iş yaparsınız Sinyora?

— Modellik ederim.

Eh, cidden model olmağa lâyık bir güzelliği vardı bayan Vlaha'nın. Birlikte San Marco meydanında güvercinlere yem verdik. Onun resmini çektirdik kuşlar arasında. Âdettir, Venediğe gelen yabancıların bu pozlarda resim çektirmeleri.

Plazzo Grande'de, Annetta'nın resmini gördüm. Bir Yugoslav ressamı yapmıştı. O kadar da canlı renkleri vardı ki resmin, hemen yeni bitirilmiş dene bilirdi. O gün, çok kalabalık olduğu için sergiyi gereği gibi gezemedik. Annetta'yı kaldığı küçük otele götürdüm. Ertesi gün öğleden sonra buluşmak üzere ayrıldık.

Ertesi sabah erkenden yine Palazze Grande'ye geldim. Salonları, nisbeten tenha olan salanları gezerken bir de baktım, Annetta Vlaha'nın heykeli. Demek bizim kız, sade ressamlara değil, heykeltraşlara da modellik ediyordu. Lâkin heykeli yapan bir Yugoslav değil, Parisli bir heykeltraştı. Merak bu ya? Memuru buldum. O heykelin sa tılık olup olmadığını sordum.

— Satılıktır, dedi. Alacak mısınız?

— Evet...

— Buyrun, büroda halledelim...

Allahtan, Venediğe gelirken, varımı yoğumu yanıma almıştım. Kırk yedi bin liret verdim o küçük heykel için. Sergiden sonra adresime ambalâjı yapılıp gönderilecekti.

Öğleden sonra Annetta'yı buldum:

— Sana bir sürprizim var, Annetta! dedim.

Sevindi:

— Nedir? Diye sordu.

— Senin heykelini buldum, satın aldım, adres olarak da senin otelini gösterdim!

— Oooo Vicenze... dedi. Bu kadarı olm......

Sözünü tamamlamağa vakit kalmadı. Çünkü biryandan beni ateşli bir şekilde öpüyordu. Pek sevimli bir insan olmadığımı söylerlerdi Calabria'da ama, Yugoslav kanı başka anlaşılan.

O gün, akşam üzeri:

— Sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin Vicenze'ciğim... dedi Vlaha. Yarın memleketе döneceğim ben Sergi müddetince burada kalamam tabii. Senin iyiliğine mukabele etmek istiyorum. İster misin, bu gece benim misafirim ol, otelde. Ha?

İstemez miydim hiç? O gece, cennet hayatı yaşadım. Aman bu Slavlar, ne müthiş mahlûk oluyorlarmış meğer... Size anlatmakla bitiremem...

Ertesi gün, akşam üzeri, Annetta'yı San Marco meydanında güvercinlere yem verirken gördüm. «Besbelli daha gitmemiş!» dedim kendi kendime. Lâkin yanına sokulamadım. Çünkü iriyarı bir adamla beraberdi. Belki resmini yapan sanatkârdı, ne bileyim? Uzaktan elimi salladım ama, görmedi Annetta.

İki gün sonra, San Marco meydanından geçerken, Annetta yine güvercinlere yem veriyordu. Yanında büsbütün başka bir adam vardı. Ertesi gün görmedim. Lâkin üç gün sonra, Venedikten ayrılmamdan bir gün evvel, yine San Marco'dan geçiyordum. Uzaktan tanıdım daha. Annetta oradaydı, güvercinlerin ortasında. Kısa boylu, şişman bir adamla beraberdi. Ayni akşam, ayni kısa boylu adama Doge'lar sarayının merdivenlerinde rastladım:

— Vay Vicenze... dedi. Sen buradasın ha?

— Evet, buradayım Livurno. Sen ne arıyorsun burada?

Livurno, Romadayken ahbap olduğum bir manifaturacının oğluydu. Çok zengindiler. Akademiye devam etmiş, sonra yarım bırakmıştı. Sorumu, dudaklarını şaplatarak cevaplandırdı:

— Sorma, dedi. Enfes bir parça satın aldım. Güzel bir heykel gördüm Biennale sergisinde. Be ğendim. Modellik eden kızı tesadüfen tanıyordum zaten. Satın aldım kızı...

— Kızı mı?

Livurno'nun şişman yüzü büs bütün pembeleşti:

— Heykeli satın aldım ama, kızı da sayılır. Bu geceyi onunla geçireceğim...

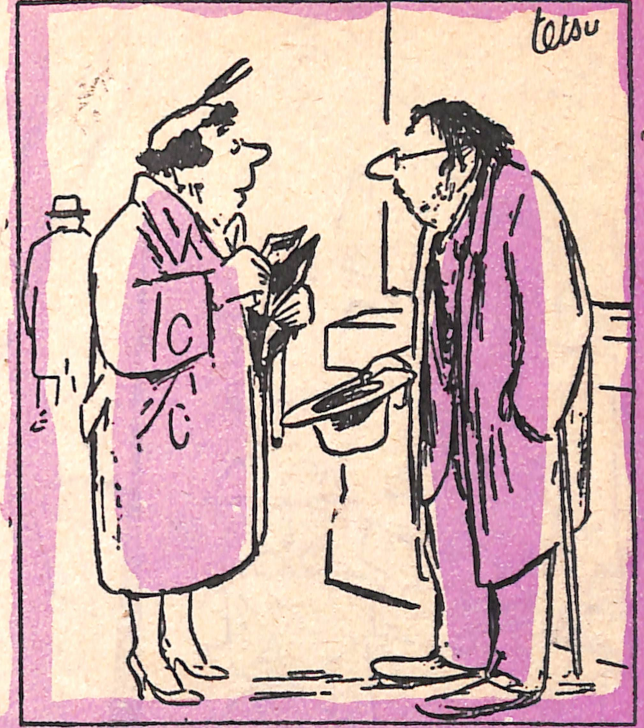
— Annetta'yla mı?

— Evet. Nerden tanıyorsun?

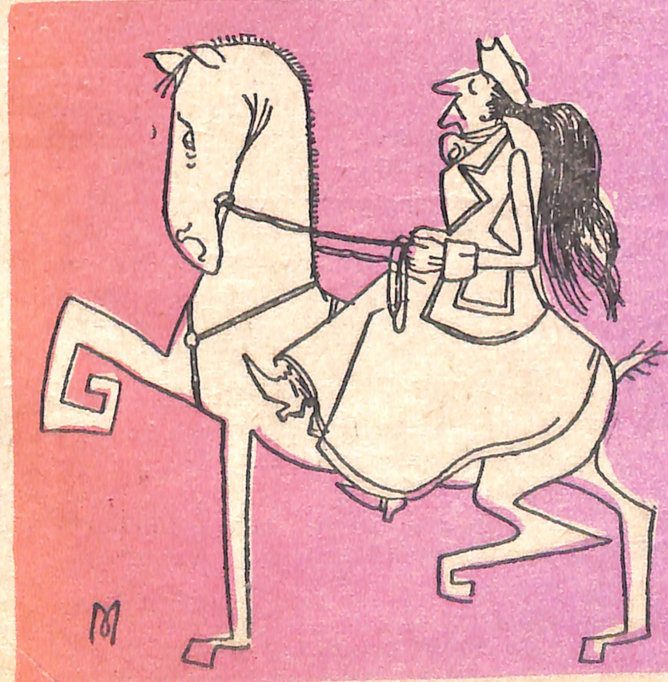
Mahzun mahzun boynumu büktüm:

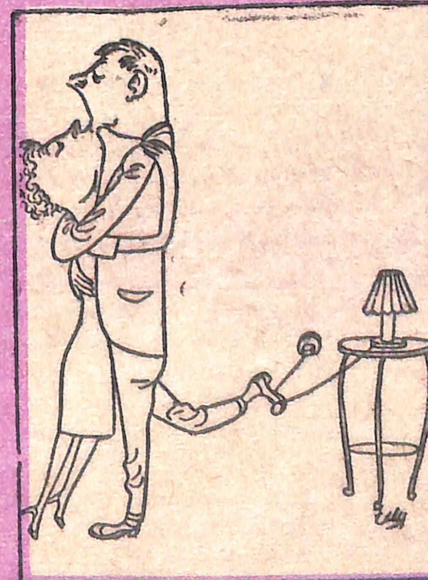
— Nasıl tanımam Livurno'cuğum? dedim. Senden evvel o heykeli dört kişi daha ayni şartlarla satın almıştı. Daha önce de ben yaptım o enayiliği...

— *Antonio Mario* —

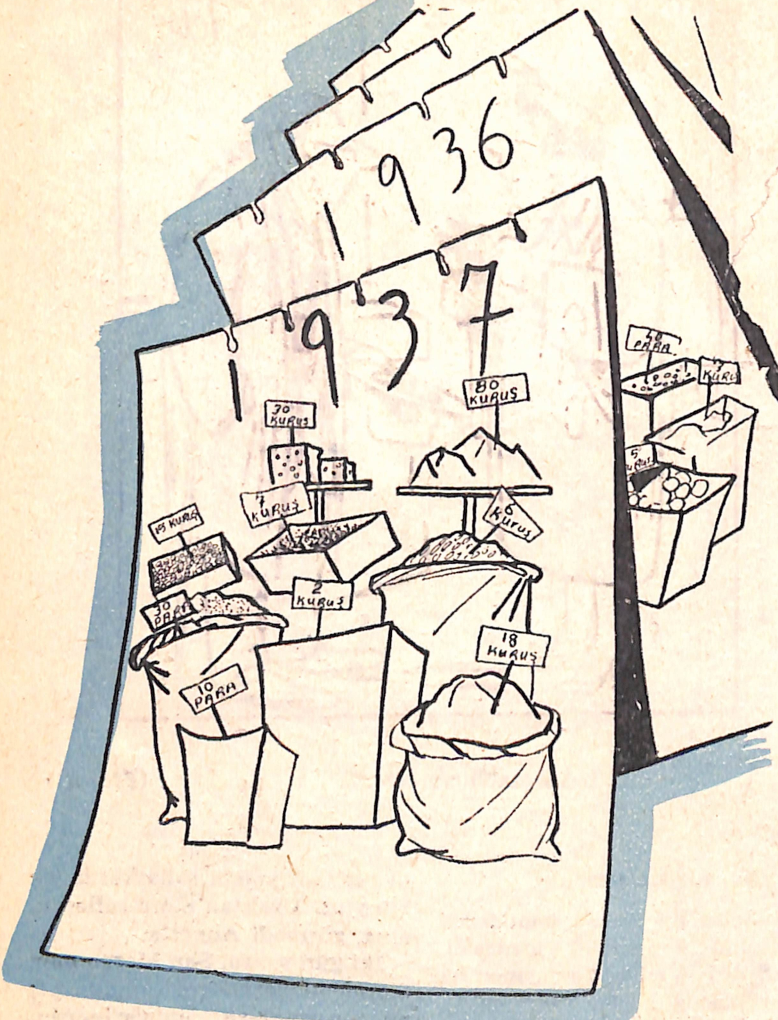

— Bin lira bozabilir misiniz?.. (Fransız)

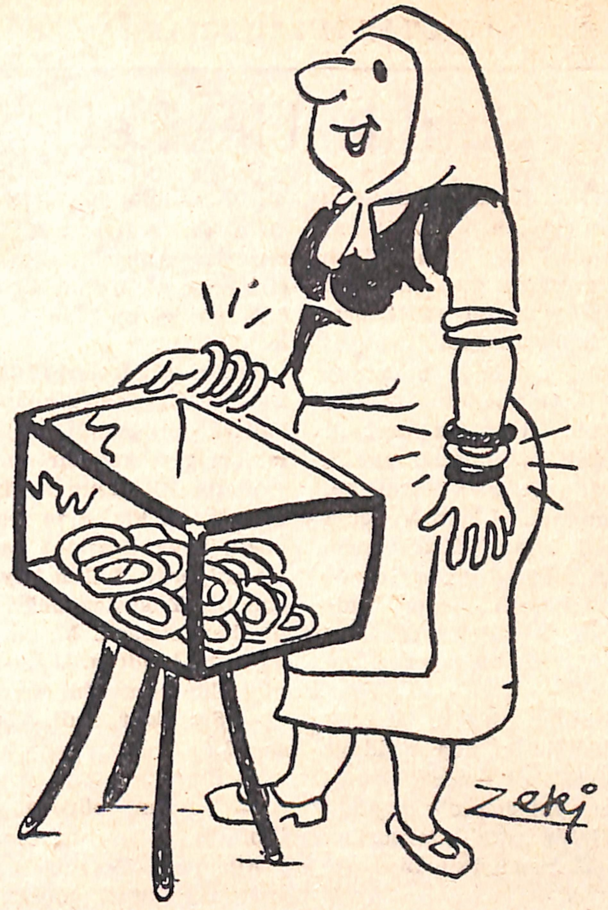

YAZISIZ.. (Fransız)

YAZISIZ.. (Holanda)

KİTAPLARDAN İLHAMLAR:

Hayatımızın en güzel yılları!..

YAZISIZ!..

(Zeki)

ANTOLOJİDEN FAL

Fala meraklı mısınız? Ben meraklı değilim ama, dün gece radyoyu dinlerken esti, okuduğum Antolojiden fala bakmağa başladım. Radyoda spiker konuştukça, ben de elimdeki kitaptan rastgele sayfalar açmağa başladım.

Radyo — Devlet Vekili Mükerrem Sarol. dün, yanan Kapalıçarşı esnafını kabul etmiş ve kendileriyle bir saat kadar konuşmuştur.

Antoloji — **Baktım, konuşurken daha bir kerre güzeldi.**

Yahya Kemâl

Radyo — Maliye Vekili Hasan Polatkan, gazetecilerle yaptığı konuşma sırasında demiştirki...

Antoloji —

Âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz...

Ziya Paşa

Radyo — İktisat ve Ticaret Vekili Sıtkı Yırcalı ihracatımızın geçen yıla göre yüzde beş yüz arttığı hakkında...

Antoloji —

Vaktiyle büyük bir devenin bir başı varmış... Başsız deve olmaz ya, masal. neyse...

Tevfik Fikret

Radyo — Amerikanın muhtelif şehirlerinde inceleme yapmak üzere hareket eden on dört kişilik heyet......

Antoloji —

İç bâde güzel sev var ise akl_ı şuurun.
Dünya var imiş ya ki yok olmuş ne umurun.

Ziya Paşa

Radyo — Adalet Vekili Osman Şevki Çiçekdağ Ceza Kanununa ek yeni tevkif sebepleri hakkında kendisine sorulan suallere verdiği cevapta......

Antoloji —

Bana sual sorma, cevap. müşkildir,
Her sırrı ben sana açamam hocam,
Hakkın hazinesi darı değildir,
Cami avlusunda saçamam hocam.

Rıza Tevfik

Radyo — ...... Birliğinin fiyatlara zam istek leri, komisyonca yerinde görülerek...

Antoloji —

Eyvah bu bâziçede bizler yine yandık,
Zirâ ki ziyan ortada bilmem ne kazandık.

Ziya Paşa

Radyo — Sağlık Vekili Behçet Uz, memleketteki verem hastalarının durumu hakkında..

— Bence doktor, onu bir soyarak dinleyiniz,
Hastalık çünkü değil öyle ehemmiyetsiz.

Mehmet Âkif

Radyo — Ticaret Odasının bildirdiğine göre 948 yılı esas olmak üzere, hayatın yüzde dört yüz pahalandığı......

Antoloji —

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden...

Ahmet Hâşim

Radyo — Devlet Demiryolları, İstanbul-Ankara hattına işleyen tirenleri...

Antoloji — **Tiren......**

Kader müsaade ettikçe işliyen araba...

Mehmet Âkif

Radyo — "Doğruluk,, gazetesi bugünkü baş yazısında...

Antoloji —

Bulundum ben dahi dâr_üşşifa_yı Babıâlide,
Felâtunu beğenmez anda çok divâneler gördüm.

Ziya Paşa

Radyo — Hükûmetin vurguncular ve karaborsa ile savaş için aldığı ciddî tedbirler...

Antoloji —

Vahşetimden kaçar yabaniler,
Hiddetimden yanar zebaniler...

Abdülhak Hâmid

Radyo — Şimdi kısa şehir haberlerini veriyoruz. Önümüzdeki ay içinde açılışı yapılacak Hilton Otelinin...

— Antoloji —

Meğer oteller olurmuş saray kadar mamûr,
Adam girer de yatarmış içinde mest_i huzur,
Beş altı yüz odanın her birinde pufla yatak.
Nasip olursa eğer, hiç düşünme yatmağa bak!

Mehmet Âkif

Radyo — Sayın dinleyiciler!.. Şimdi profesör (......) dan hürriyetin ana şartları konulu bir konuşma dinleyeceksiniz...

Antoloji —

Ağlasın milletin evlâdı da bangır bangır,
Durma hürriyeti aldık diye sen türkü çağır!

Mehmet Âkif

Bu antoloji başımı belâya sokacak. Kitabı elimden attım, radyonun düğmesini çevirdim. Bahtıma alaturka şarkı çıktı:

Âhım gibi âh var mı âhlar içinde...

HİKÂYE

Sen beni o zaman görseydin!

Yazan: Klasik Koca

HIZIRI çağırsam yardıma, Azrail koşar gelir.

Günlerce, haftalarca eve uğramam, uğramam da, kırk yılın başında, dinleneyim diye evde kalacak olurum, çat kapı... Ya bir alacaklı, ya haciz memurları...

Bazı da evden hiç çıkmam, bir cıgara almak için beş dakika tütüncüye kadar gitsem evde beş kişi arar. Kimi hediye getirm'ş, kimi borcunu vermeğe gelmiş, geri dönmüştür.

Çok iyi arkadaşlarım vardır. Meselâ biri:

— Seni iki ay önce tanıyacaktım. O zaman elli bin liram vardı, der.

Ama şimdi elli kuruşu yoktur. Böyle dosttan elbette borç istediğ' elli lira esirgenmez. Züğürtken tanıdıklarım vardır, yediğiğ'miz, içtiğimiz ayrı gitmez. Tam zengin olurlar, o zaman da aramız açılmış bulunur. İşte böyle hayırlı bir kısmete zamanında rastlayamam; ya geç kalmışımdır, ya da erken...

Nasıl olduysa, geçende şansım döndü.

— Seni evlendirelim, genç, güzel bir kadın var!.. dediler.

Bir de kadını ne göreyim, asarı atika bir bostan korkuluğu...

Bayağı kızdım kadına:

— Sizin bana genç olduğunuzu söylemişlerdi, dedim.

Kadın içini çekti:

— Ah, âh, dedi, siz beni birinci kocamın zamanında görecekt'niz, ben o zaman çiçek açmış badem dalı kadar taze, körpecik bir kızdım.

— Sizin için de güzel demişlerdi.

— Ah âh, siz beni ikinci kocamın zamanında görecektiniz, acaba dünya güzelleri yanımda kaç para ederdi...

Ben mırın kırın edince :

— Çok zengin . İyi ev kadını, kültürlü, falan, filân!.. diye üstelediler. Gözümün yaşı, yüzümün yumuşaklığındandır.

— Olur!.. dedim.

Birinci kocası zamanında genç, ikinci kocası zamanında da güzel olan kadınla başgöz olduk. Zengin diyorlardı, tırıl çıktı.

— Hani, sen zengindin, dedim.

— Hem de ne zengindim, sen beni üçüncü kocamın zamanında görecektin .. dedi.

Derli toplu, hamarad, titiz, ev kadını demişlerdi ya...

Aman ne pasaklı, ne savruk...

— Hani senin on parmağında on marifet vardı?..

— Sen beni bir de dördüncü kocamın zamanında görseydin, şaşar kalırdın...

— Hepsine peki ama, kültürlü diyorlardı, eline gazete bile almıyorsun..

— Her şey zamanında... geçti artık.. sen beni rahmetli beşinci kocamın zamanında görmeliydin... acaba elimden kitap düşer m'ydi.

Evliliğimizin ilk ayından beri, bizim ev akrabalar pansiyonu oldu. Gardrobu açmağa, koltuğun arkasına, karyolanın altına bakmağa karımın bir erkek akrabası çıkacak diye ödüm pat lıyor. Artık ses'mi bile çıkarmıyorum. Bende bu geç kalma kısmetsizliği varken,

— Bu ne rezalet!..

diye sorsam, nasıl olsa:

— Ah, âh, diyecek, bunlar da akrabalar mı sanki... Sen benim akrabalarımı rahmetli yedinci kocamın zamanında görsen ağzın açık kalırdı... Stadyum kapısı gibi içeri girmek için ev'n önünde akrabalarım nöbet beklerlerdi...

— Yesin onu nenesi!..

(Şadi Dinççağ)

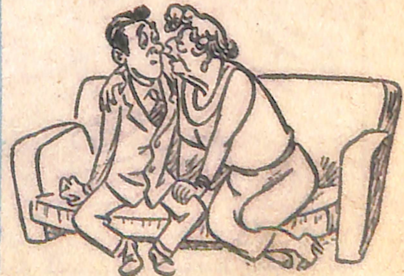
Tekrar

Lâle Oraloğlu, yeni bir film çevirmek için senaryo hazırlıyordu. Senaryosunu bitirdikten sonra, rol alacak arkadaşlarını topladı. Kendine mahsus sualli cevaplı bir tarzda anlatmağa başladı:

— Elimde evlenmek istiyen bir genç var. Bir hastabakıcı, bir telefoncu kızla bir mürebbiye... Üç tane de gelinlik namzet var. Çocuk hangisiyle evlensin?

Arkadaşları rastgele fikirler ileri sürdüler. Lâle itiraz etti:

— Hasta bakıcıyle evlenmek istemez. Çünkü karısı her akşam «Rahatınız yerinde mi?» diye, sormağa alıştığı suali sorar. Telefoncu kızla evlenmez. Çünkü her akşam, alışık olduğu için, kız «üç dakikadan fazla uzatmayın» der. Tabii mürebbiyeyle evlenecektir. Çünkü mürebbiye öğrettiği şeyi tekrar tekrar anlattığından her akşam «haydi bir daha» diyecektir!

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN: SALİH TEKCAN
ÇİZEN: YALÇIN ÇETİN

BAK SALİH! ŞEKİSPİYER DİYORMUŞ Kİ "DONUNU SAT, KİTAP AL"
İLLALÂH BE!..
HEY ALLAHIM! GÖZÜMÜ KAPAMADAN ŞU DÜNYA YÜZÜNDE ÖLÇÜME UYGUN BİR KARI BULURSAM, "TEZ-VEREN BABA" YA BİR MUM ADAĞIM OLSUN

91

SAYIN BAYAN! LÜTFEN ŞU KİTAPLARINIZI ARARMISINIZ? (EVLENME VE BOŞANMA) KANUNU LÂZIM OLDU DA
HADİ ORDAN! CAHİL, KÜLTÜLSÜZ HERİF! BANA KOCA ÇOOOOK! ELİMİ SALLASAM ELLİSİ SEN AVUCUNU YALA

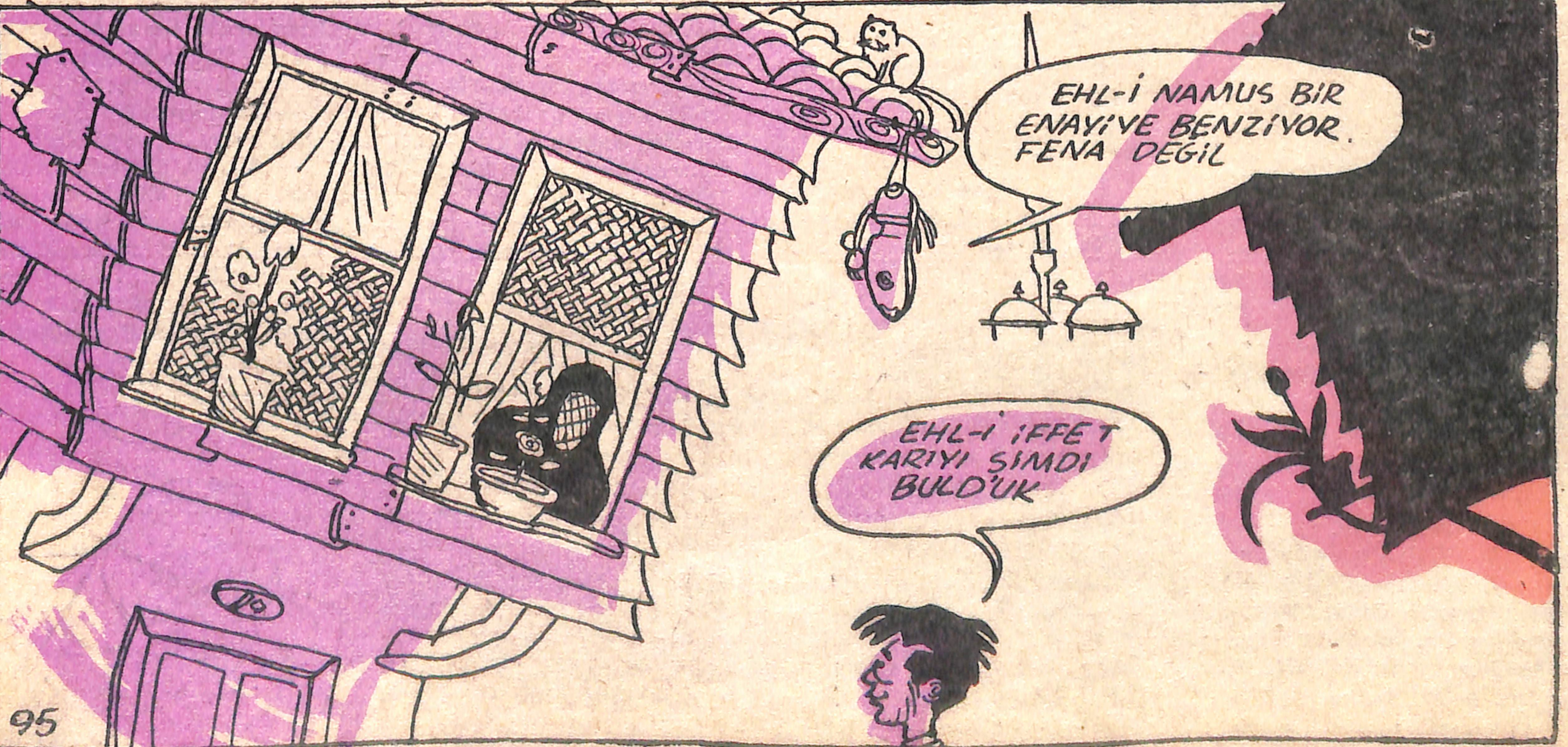
92

BAK EVLÂDIM, DÜNYAYI GEZSEN BÖYLE NAMUSLU KIZ BULAMAZSIN BABASI EVE ERKEK SİNEKBİLE SOKMAZ
BON SERVİSİ VAR MI TEYZE?

93

ÇARŞAFSIZ, PEÇESİZ SOKAĞA ÇIKMAZ BİİİİR! KOSKA İMAMINDAN TECVİT ÖĞRENMİŞTİR İKİİİİ.. ESKİ CAMİ MEZİNİNDEN DERS ALMIŞTIR, ÜÜÜÜÇ!..
NAKDİ KEFALET VERİR, SAĞLAM KEFİL GÖSTERİRSE HEMEN ALIRIM

94

(Devamı var)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: İllâllah şerrinden

— 48 —

Adamına göre, fifti dolar, yahut siksti dolar dersin, olur biter. Za ten ondan sonra konuşmak bile istemez. Hangi millet olsa o dil. den anlar.

Hepsi bukadar değil... Bazı ge. celer de uçuşa gidersin...

— Uçuş mu?.. Ne uçuşu?

— Gece uçuşu...

— O nasıl şey?

— Ayol sen de pek süt kuzusu imişsin... Sen hiç uçuşa gitmedin mi?

— Bir kere Ankaraya tayyare ile gitmiştim.

Alis kahkaha ile gülmeğe baş. ladı.

— Hayatımda, uçuşu bilmeyen ilk kadın seni gördüm. Bakarsın, zengin bir müşteri gelir. Herifi yolarsın, yolarsın banamısın de. mez. Barın kaynama saatıdır. Böy le verimli maden ocağını nereden bulacaksın?.. Zaten o sana teklif eder «Hayatım bu gece eğlenelim!» diye... Biraz kırıtır, bir iki naz. lanırsın.. Sonra sarhoş olmuşsun da kendinden geçmişsin gibi nu. mara yaparsın... Herif seni atar otomobile, zaten şoförler tanıdık tır. Otomibil Beyoğlundan çıkma. dan ayılmış gibi yaparsın. «Nere ye gidiyoruz?» diye sorarsın. He. rif, kolunu beline dolamak ister. Sen o zaman: «Yooo, dersin, ben senin bildiğin kadınlardan deği. lim!..» Herif yalvarır, sen diretir. sin... Derken iş kendiliğinden pa. zarlığa dökülür. Artık ne kopara bilirsen... Parayı peşin almayı u. nutma... O beğenmediğin çarık. lılardan öyleleri çıkar, sonra insa na pabuçu ters giydirir. Parayı aldıktan sonra «bak, dersin, ben öyle her yere gitmem...» O zaman şoför: «ben size namuslu bir yer biliyorum, oraya götüreyim!.. Yal nız biraz pahalıdır» der. Haydi oradan Boğazdaki otellerden biri ne... Artık oradan ötesi sana kal. mış. Ertesi gece tekrar herif bara gelsin istiyorsan, herifi otelde tekrar içkiye oturtur zom edersin. Pestil gibi yere serilir. Sen de sa baha kadar arabaya atlar, evine dönersin... Herifin hâlâ parası varsa, ertesi gece yine seni barda bulur. Bir iskandil edersin. He. rifte kesilecek para varsa yüz verirsin, yoksa münasip bir şe. kilde sepetlersin. Anladın mı?

— Anladım. Çok teşekkür ede rim...

— Bu numaraları herkes sana öğretmez. Sana içim ısındı da an latıyorum. Bak sana başımdan ge çen bir vak'a anlatayım. Kayseri li biri bara dadandı. Bir ay herifi yoldum. Ama uçuşa gitmedim.. Sonunda bin liraya razı oldum. Herif bin papeli saydı, arabaya atladık. otele gittik.

Odada lâmbayı söndürdü. Ben aç dedim, yok aydınlıkta yata. mam, dedi. Neyse güzelim yattık, yarım saat kadar sonra herif kalk tı. «Nereye?» dedim. Bende pros tat var, sık sık helâya çıkarım, dedi. Neyse güzelim, çıktı. Beş da kıka sonra geldi. Yine yarım saat sonra dışarı çıktı. Yine geldi. Sa. baha kadar beni uyutmadı. Kaç defa gitti geldi hatırlamıyorum.. Sabahleyin yorgun argın uyan. dım, yanımda yoktu. Kalktım gi. yindim. Salona çıktım. Bir de ne bakayım! Gece benimle gelen a. dam, etrafında on kişi ile pazar. lık ediyor. Onlar beni görmüyor lardı. Adamlardan biri, benimle gelene yüz elli lira veidi. Sonra öbürleri de verdi. En sonuncusu. na:

— Sen iki defa girdin, üç yüz vereceksin, dedi. Hepsinden bin altı yüz lira aldı. Anladın mı işi? Meğer. ben helâya çıkıyorum de. yip dışarı çıktıkça, evvelden plân kurmuşlar, her sefer içeri başka başka adamlar geliyormuş. Kay. serili üstelik barda verdiği bütün paraları üste almıştı.

— Sen ne yaptın?

— Hayatımda bukadar ustaca hiç kazıklanmamıştım. Onlara gö rünmeden çıktım. O geceden son ra herifi sevmeğe başladım. Ertesi gece bara geldi. Haydi yine gide lim, dedim. Saat ikiden sonra a. rabaya bindik. Hava da güzeldi. Gel şurada kırlarda oturalım, de. dim. Kâğıthane deresinde bir kuy tuya girdik. Ben avazım çıktığı kadar bağırdım, feryat ettim. A. dam ne olduğunu şaşırdı. Düdük ler ötmeğe başladı. Jandarmalar geldi.

— Bu herif bana tecavüz etti! Dedim. Bizi alıp karakola gö. türdüler. Haydi suçüstü mahke. mesine. Ertesi gün bütün gazete. ler yazdı: «Kayserinin maruf tüc carlarından, evli, iki çocuk ba. bası bir şahıs, dün gece bir ka. dını otomobille kaçırmış ve zorla tecavüzde bulunmuştur. Kadının feryadı üzerine yetişen jandarma lar tarafından yakalanan ırz düş. manı, ilk sorgusunu müteakip der hal tevkif edilmiştir.»

Merakla Alise sordum:

— Sonra?..

— Sonrası böyle işte... Herif üç seneye mahkûm oldu. Karısından ayrıldı. Bana haber gönderdi. A. man barışalım da evlenelim!.. Di. ye. Benimle evlenirse hapisten kutulacaktı. Ben de on bin lira gönderirse razı olurum, dedim.. On bini gönderdi. İki ay yattıktan sonra çıktı. Nikâhımız kıyıldı...

— Sen neler anlatıyorsun? Ak. lım duracak. Sonra?..

— Sonrası evlendik. Bana bir apartıman tuttu, dayadı döşedi..

— Eeee?.

— Arkası uzun hikâye... Üç ay sonra da beni vurdu.

Alis, üzerindeki mavi sabahlığı sıyırdı, sırtındaki yara izini gös. terdi:

(Devamı var)

Posta Kutusu 69

Bugüne kadar okuduğunuz mizahî romanların en güzeli ve en sürükleyicisidir.

Nat Pinkerton ★ Şarlok Holmes ★ Mayk Hammer ★ Dedektif Nik İstanbulda.

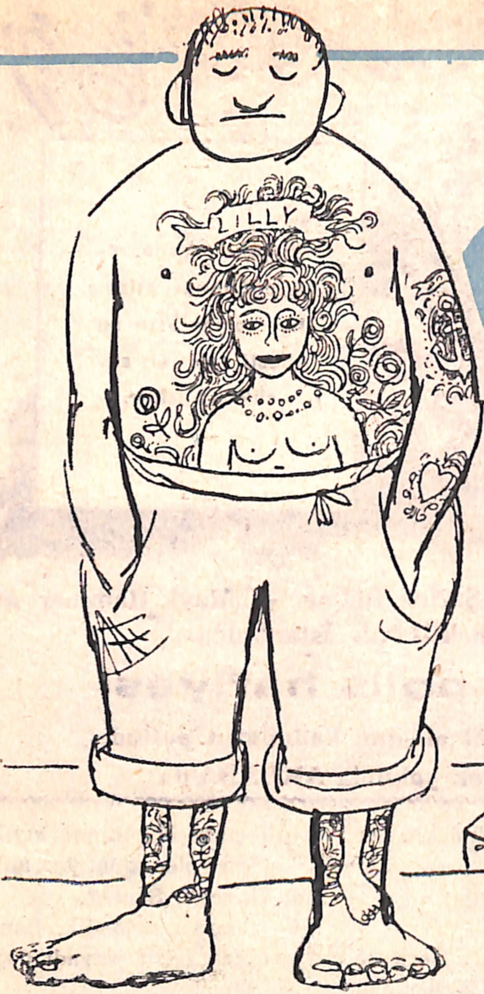
Beş polis hafiyesi

Kocalarını aldatan kadınların peşinde!

Pek yakında AKBABA'da.

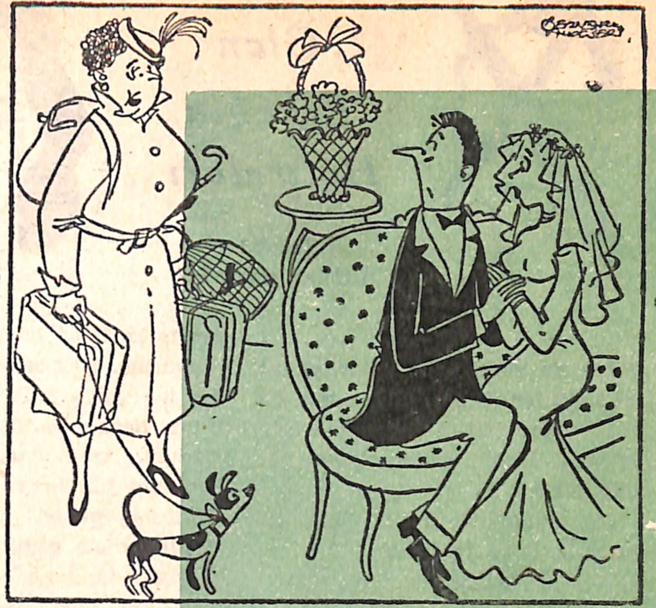
APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
%10 TENZİLÂT
SÜMERBANK

DÜNYA Karikatürleri

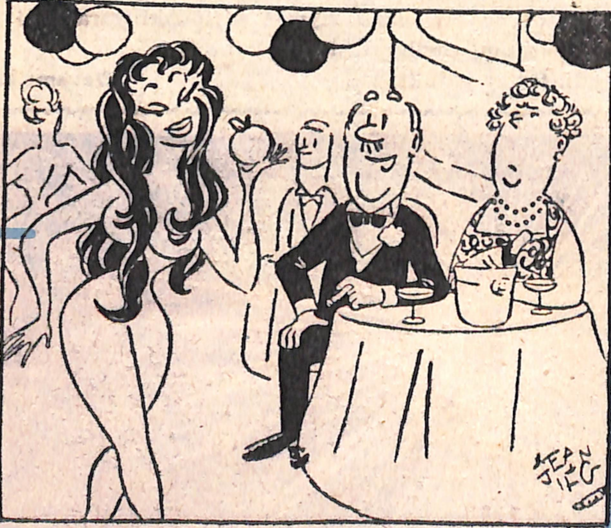
YAZISIZ!..

— Fransız —

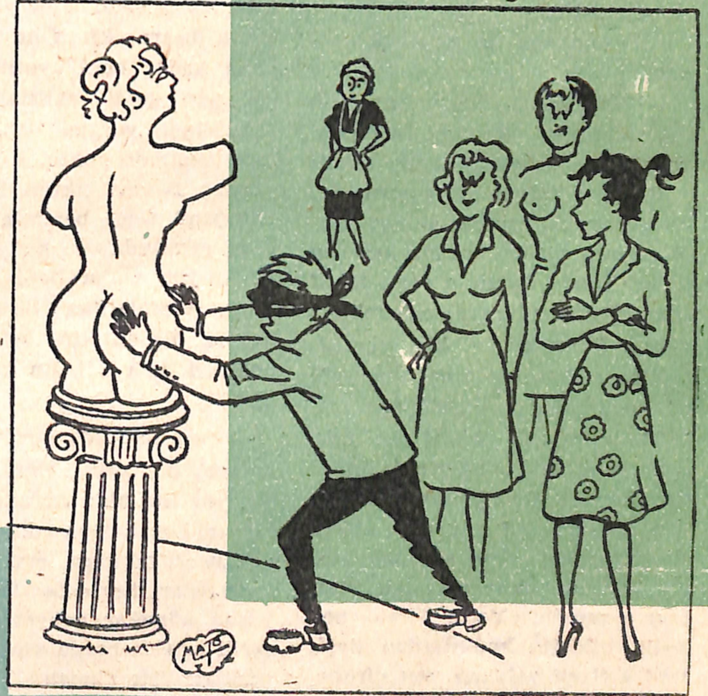
Kaynana — Haydi bakalım çocuklar, balayı seyahatına çıkıyoruz!..

— Fransız —

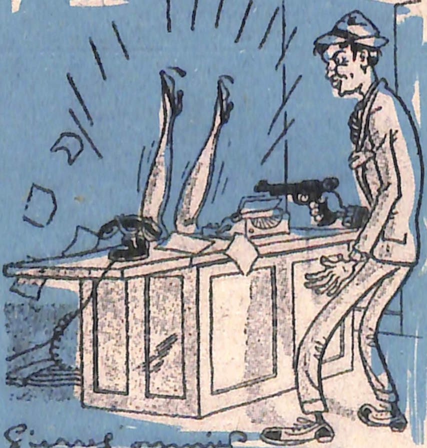
— Saçlarını kesse, daha güzel olacak!..

— Fransız —

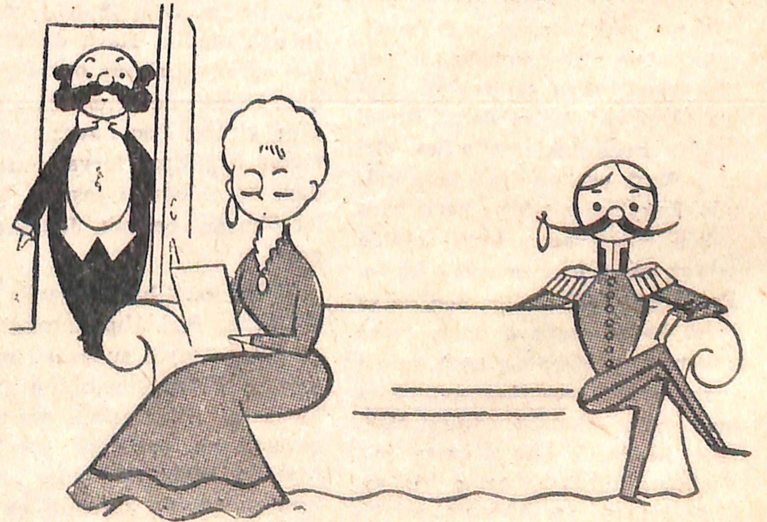
— Suzet değil... Alis değil... Rosa da değil... Bildim, bildim Ninet!!..

— Fransız —

— Eller yukarı dedim madmazel... Siz böyle mi teslim olursunuz?..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İngiliz —

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM
MİLYON
LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

GRAFİKA

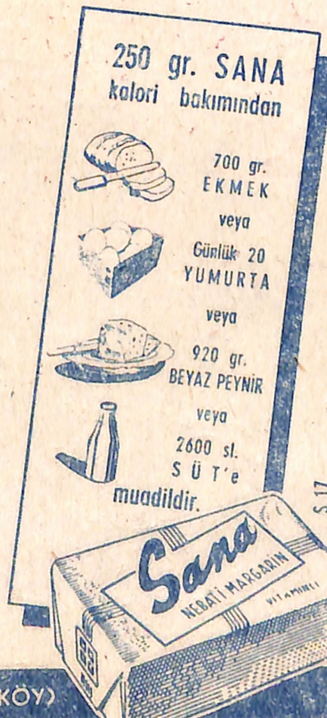

Hevesle çalışıyor!..

....çünkü her sabah, işe başlamadan evvel kuvvetli kahvaltı ediyor: çayla beraber bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor. Bütün gün, durmadan sarfettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır.

Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilir.

Siz de, onun gibi, sabah, akşam kahvaltılarında bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.

S 17

Sana

Kahvaltılık margarin
250 gramı 95 krş.tur

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor demektir

T. C.
Ziraat Bankas

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları

1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Eh şekerim, ben gideyim artık. Anlaşıldı, sen birisini bekliyorsun!...